

Hồi thứ ba mươi sáu

Quà Mừng Sinh Nhật

Hôm sau anh hùng đại yến tiếp tục. Quách Tương lại bày anh hùng tiểu yến ở phòng mình. Hoàng Dung dặn trước nhà bếp chuẩn bị chu đáo các món ăn cho tiểu nữ nhi đãi khách. Quách Phù mấy ngày nay toàn nghĩ đến việc trượng phu liệu có thể giành chức bang chủ Cái Bang, nên cũng không còn bụng dạ nào để ý đến đám quái khách của muội tử.

Cứ thế mấy hôm, tại anh hùng đại yến mọi người đã bàn bạc ổn thỏa với nhau về cách thức liên lạc các lộ hào kiệt, cách gây rối hậu quân Mông Cổ, cách hiệp trợ giữ thành. Quân hào sẵn sàng, chỉ chờ quân địch tới là đánh. Quách Tĩnh thấy quân hào đồng tâm, tuy mừng, nhưng từng ở lâu trong quân ngũ Mông Cổ, biết binh thế đại quân Mông Cổ hùng cường, vài ngàn hảo hán giang hồ quyết không thể địch nổi, nên trong lòng không khỏi lo lắng.

Hôm nay hai mươi bốn tháng Mười, anh hùng đại yến đã chấm dứt, buổi chiều sẽ tiến hành bầu chọn bang chủ Cái Bang. Quân hào dùng xong bữa trưa, lũ lượt kéo nhau ra bãi rộng phía tây thành Tương Dương, thấy ở đó đã dựng lên một đài cao, phía nam kê hàng ngàn chiếc ghế.

Lúc này cạnh đài tụ tập hơn hai ngàn bang chúng Cái Bang, toàn là những nhân vật từng trải, võ nghệ siêu quần, phẩm cấp thấp nhất cũng là đệ tử bốn tui. Hơn hai ngàn bang chúng chia ra bốn lộ, do bốn vị trưởng lão thống suất. Cái Bang vốn có bốn vị trưởng lão Lỗ, Giản, Lương, Bành. Lỗ Hữu Cước sau khi thăng nhiệm bang chủ, vừa qua bị giết hại. Bành trưởng lão phản bang, đã bị Từ Ân giết chết. Giản trưởng lão chết bệnh, hiện chỉ còn Lương trưởng lão đang đứng đầu bốn vị trưởng lão, trong đó có ba vị trưởng lão mới từ đệ tử tám tui thăng nhiệm. Bang chúng căn cứ các lộ châu huyện, ngồi bốn phía đông nam tây bắc xung quanh đài cao. Qui củ tổ truyền của Cái Bang, bất luận đại hội lớn nhỏ, mọi người đều ngồi dưới đất, không để mất bản sắc Cái Bang.

Bang chúng lo việc tiếp khách mời quân hào vào các dãy ghế xem lễ. Vợ chồng Gia Luật Tề, Quách Phù; vợ chồng Võ Đôn Nhu, Gia Luật Yến; vợ chồng Võ Tu Văn, Hoàn Nhan Bình vì là hàng tiểu bối,

lại có thân phận nửa chủ nửa khách, nên ngồi ở dãy ghế cuối cùng; họ đã khổ luyện hơn mười năm, đều tự cảm thấy võ công có tiến cảnh đáng kể, thậm chí cách hiển lộ thân thủ trước mặt mấy ngàn vị anh hùng.

Quách Phá Lỗ ngồi cạnh đại tử, nhìn quần hùng thanh thế phi phàm, trong lòng rất vui, nói:

- Nhị tử lạ thật, cảnh nhiệt náo thế này mà lại không đến xem.

Quách Phù bĩu môi, nói:

- Tiểu Đông Tà lắm trò quái quỷ, không ai đoán biết trước đâu.

Chỉ thấy trong đám đệ tử Cái Bang ở mé đông có một đệ tử tám túi đứng lên, đưa vỏ một con ốc biển cực lớn lên môi, thổi một hồi. Hoàng Dung bước lên đài cao, thi lễ với quần hùng bên dưới, sang sảng nói:

- Đại hội hôm nay của tệt bang, được các lộ anh hùng tiên bối và hào kiệt thiếu niên tới dự, mọi người trong tệt bang đều cảm thấy vô cùng vinh hạnh, tiểu muội xin cảm tạ trước.

Đoạn cúi mình thi lễ. Quần hùng dưới đài nhất tề đứng dậy đáp lễ.

Hoàng Dung lại nói:

- Lỗ cố bang chủ của tệt bang nhân hậu trọng nghĩa, một đời vì nước vì dân, tận cần lao khổ, không may hôm rồi bị gian nhân Hoắc Đô hãm hại tại miếu Dương Thái Phó núi Hiên Sơn. Mối thù này chưa báo là vết kỳ sỉ đại nhục của tệt bang...

Nói đến đây, bang chúng Cái Bang nghĩ đến Lỗ Hữu Cước một đời công bằng chính trực, nhân hậu khiêm nhường, có người ghen ngào, có người khóc nức lên, có người nghiêng răng căm hờn, nguyên rủa tên gian tặc Hoắc Đô.

Hoàng Dung nói tiếp:

- Nhưng đại quân Mông Cổ xâm phạm thành Tương Dương, đang hùng hổ kéo tới, chúng tôi không thể vì chuyện riêng tư của tệt bang mà để lỡ đại sự quốc gia, nên việc báo thù của bốn bang tạm gác lại, chờ đánh lui cường địch sẽ xử lý sau.

Quần hào bên dưới lớn tiếng khen phải, đều nói chuyện công trước, chuyện tư sau, mới đúng là cách hành xử của anh hùng hào kiệt.

Hoàng Dung nói tiếp:

- Có điều là đệ tử tẻ bang mười mấy vạn người rải khắp thiên hạ, cần tiến cử một vị bang chủ mới. Hôm nay chúng ta cần tiến cử một vị anh hùng đức tài kiêm bị, văn võ song toàn làm bang chủ Cái Bang. Về việc tiến cử như thế nào, tiểu muội hoàn toàn không có thành kiến, xin mời Lương trưởng lão thượng đài.

Lương trưởng lão nhảy lên đài cao, mọi người thấy lão tóc bạc như cước, song lưng thẳng, thần thái tinh anh, cú nhảy thượng đài uyển chuyển lộ rõ công phu, thì ai nấy hò reo. Nơi đây tụ tập bốn năm ngàn người, ai nấy trung khí sung mãn, tiếng hò reo nghe vang như tiếng sấm.

Lương trưởng lão ôm quyền đáp tạ, đợi bang chúng thôi hò reo, mới nói lớn:

- Hoàng tiền bang chủ thần cơ diệu toán, nói đâu trúng đó, lần nào cũng đúng. Nhưng Hoàng tiền bang chủ khách khí, cứ muốn để bốn vị trưởng lão chúng tôi cùng tám đệ tử tám túi thương lượng quyết định. Mười hai gã thợ giày thối chúng tôi thương lượng chán chê, đã nghĩ ra một cách.

Nhất thời bên dưới im phăng phắc, nghe lời tuyên bố. Lương trưởng lão nói:

- Chúng tôi thiết nghĩ, đệ tử Cái Bang rải khắp thiên hạ, tuy đều bản lĩnh kém cỏi, không thể làm nên chuyện lớn, song nhân số lại không ít. Muốn thống lĩnh mấy chục vạn nhân mã, như Hoàng tiền bang chủ vừa nói, phải có đức tài kiêm bị, văn võ song toàn. Cái Bang chúng ta tuy không thể nói nhân tài điều linh, nhưng muốn có nhân vật hiếm gặp trăm năm như Hồng lão bang chủ, Hoàng tiền bang chủ, thì thật không dễ chút nào; thậm chí có nhân phẩm mọi người mến phục như Lô cố bang chủ, cũng tìm không ra. Chúng tôi nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có cách mời Hoàng tiền bang chủ miễn cưỡng trở lại thống suất mấy chục vạn đệ tử.

Lương trưởng lão nói đến đây, bên dưới tiếng lại nổi lên như sấm, mạnh hơn lúc trước. Ai nấy đều nghĩ: “Đừng nói trong Cái Bang không có nhân tài như Hoàng Dung, chỉ e khắp thiên hạ cũng không tìm ra được người thứ hai”.

Lương trưởng lão đợi mọi người im lặng, nói tiếp:

- Hoàng tiền bang chủ dẫu không đáp ứng, chúng tôi sẽ khỏ cầu kỳ được, ngặt nỗi trước mắt còn có một việc cực khó. Đại quân Mông Cổ lần này từ hai phía nam bắc hợp vây thành Tương Dương, tình thế

thật nguy ngập. Hoàng tiền bang chủ cần toàn thần phò tá Quách đại hiệp mưu tính đại kế chống địch, là việc hệ trọng số một. Nếu chúng ta cứ liên tục đem việc nhỏ của bầy khiêu hóa nhi làm phiền Hoàng tiền bang chủ, thì trăm họ trong thiên hạ sẽ nguyên rửa bọn khiêu hóa thối tha chúng ta. Vì thế, suy đi tính lại, chỉ còn cách chúng ta phải tuyển chọn một vị bang chủ mới xong.

Những lời này, chỉ thấy người bên dưới gật gật đầu đều nghĩ: “Cái Bang hành sự luôn luôn lo việc công trước việc tư sau, chẳng trách mấy trăm năm nay thủy chung vẫn là đệ nhất đại bang trên giang hồ”.

Lương trưởng lão nói tiếp:

- Trong bốn bang đã không có nhân tài kiệt xuất, Hoàng tiền bang chủ lại không thể phân tâm, thì rõ ràng chỉ còn một con đường là mời một vị anh hùng ở ngoài bang làm bang chủ thống suất mấy chục vạn đệ tử bốn bang. Thiết nghĩ đại hội Quân Sơn của bốn bang năm xưa tuyển chọn bang chủ, cuối cùng cử ra Hoàng tiền bang chủ, bấy giờ Hoàng tiền bang chủ cũng không phải là đệ tử Cái Bang. Chẳng giấu gì các vị, bấy giờ huynh đệ không phục chút nào, còn động thủ quá chiêu với Hoàng tiền bang chủ, kết quả ra sao? Ha ha, khỏi cần nói nhiều, tóm lại là phục sát đất, tâm phục khẩu phục. Sau khi Hoàng tiền bang chủ trở thành bang chủ, tề bang trở nên hưng vượng, phát lên như điều gặp gió. Tại đại hội Quân Sơn, Hoàng tiền bang chủ chỉ là một tiểu cô nương mới mười mấy tuổi, song cây gậy trúc của nàng làm cho bốn vị trưởng lão phải khâm phục là một vị anh hùng thật sự.

Mọi người nghe vậy cùng nhìn Hoàng Dung. Trong số đệ tử Cái Bang, những người lớn tuổi đều từng tham dự kỳ đại hội đó, nhớ lại tình cảnh đương thời, hào khí lại dâng lên.

Lương trưởng lão nói tiếp:

- Hôm nay ngồi đây, toàn là các vị hảo hán nổi danh trên giang hồ, vị nào muốn làm bang chủ tề bang, chúng tôi đều hoan hỉ. Có điều anh hùng hảo hán quá đông, thật khó tuyển chọn. Mười hai gã thợ giày thối chúng tôi bèn nghĩ ra một cách, mời các vị anh hùng thượng đài hiển lộ thân thủ, ai mạnh ai yếu mọi người đều cùng mục kích.

Lương trưởng lão nói đến đây, tiếng reo hò nổi lên tứ phía.

Lương trưởng lão nói tiếp:

- Bất quá huynh đệ có một câu nói rõ từ trước, cuộc tử võ hôm

nay, mỗi người chỉ đánh chạm thì dừng, nếu có ai bị tổn thương tính mạng, thì bốn bang chịu tội quá nặng. Giữa các vị với nhau nếu có hiềm khích gì, quyết không được định liệu tại đây, nếu không tệ bang trên dưới sẽ khó xử, nhất định đành phải đắc tội.

Lương trưởng lão nói mấy câu này, mục quang quét từ phải sang trái một lượt, thần sắc nghiêm trang. Nên biết tỷ võ quyết thắng, ai nấy giỏi tuyệt kỹ, thường là hạ thủ không dung tình, dễ có người tử thương; còn hôm nay đang lúc tụ nghĩa kháng địch, không thể tàn sát lẫn nhau. Vì vậy Lương trưởng lão trịnh trọng cáo giới, ngụ ý nếu có kẻ thừa cơ báo thù, mọi người sẽ cùng công kích kẻ đó.

Quần hùng sớm biết đại hội hôm nay của Cái Bang sẽ rất náo nhiệt, nghe Lương trưởng lão nói như vậy, ai nấy thầm tính toán. Nhân vật bề trên vốn có danh vị, hoặc đang làm chưởng môn phái, hoặc đang làm bang chủ trại chủ, tất nhiên không ra tranh giành chức bang chủ Cái Bang. Cao thủ ẩn cư không thuộc bang phái nào cũng khá đông, song đều nghĩ không dễ gì nổi danh chốn võ lâm, võ công của mình tuy không thua người khác, song muốn áp đảo mấy ngàn vị anh hùng ở đây thì không có gì nắm chắc, lỡ bị người ta đánh cho rớt đài, thì chẳng còn gì là thể diện, cho nên phải suy tính thật kỹ. Những tráng niên, thanh niên dưới bốn mươi tuổi, tuy háo hức muốn nhảy lên đấu thử, nhưng đều biết cuộc tỷ võ này đương nhiên là xa luân chiến, thượng đài càng sớm bao nhiêu, càng thiệt bấy nhiêu. Cho nên Lương trưởng lão nói xong, hồi lâu vẫn không có ai thượng đài.

Lương trưởng lão nói lớn:

- Trừ mấy vị tiền bối cao tuổi, các vị cao nhân xuất thế, anh hùng thiên hạ đều tề tựu ở đây, chỉ cần chiếu cố đến tệ bang, xin mời thượng đài chỉ giáo. Đệ tử bốn bang nếu tự tin tài nghệ xuất chúng, cũng mời thượng đài, dù là đệ tử bốn túi, nhưng lâu nay chưa hiển lộ, nên người ngoài chưa hay biết người ấy là một vị anh hùng.

Bỗng nghe bên dưới có tiếng nói to như sấm:

- Có ta đây!

Hịch một cái, một người nhảy lên đài.

Quần hào nhìn, thấy đều kinh ngạc, thấy người kia cao to phốp pháp, nặng phải đến ba trăm cân, nhảy lên đài khiến cho cái đài dựng chắc chắn là thế mà cũng hơi lung lay. Người kia bước tới đài khấu, không ôm quyền hành lễ, đứng hai tay chống nạnh, nói:

- Ta là Thiên cân đỉnh Chương Đại Hải, chức bang chủ Cái Bang ta không thể đảm đương. Nhưng vị nào muốn động thủ với ta, thì cứ lên đây.

Mọi người nghe vậy đều thích thú, nghe câu nói, biết ngay là một người ngớ ngẩn.

Lương trưởng lão cười, nói:

- Chương Đại Hải, chúng ta hôm nay không bày sạp đấu vật, nếu Chương Đại Hải không muốn làm bang chủ tệ bang, thì xin mời xuống cho.

Chương Đại Hải gãi gáy, nói:

- Rõ ràng đây là sạp đấu vật, ai bảo không phải nào? Lão không cho ta ra tay, sao còn mời thượng đài?

Lương trưởng lão định nói, thì Chương Đại Hải đã nói tiếp:

- Được, lão muốn động thủ với ta cũng được luôn!

Vù một cái, đã giáng một quyền tới mặt Lương trưởng lão. Lương trưởng lão nhảy lùi để tránh, cười, nói:

- Lão phu già quá rồi, làm sao chịu nổi một quyền của Chương đại ca?

Chương Đại Hải cười, nói:

- Ta bảo lão chẳng nghe, mới...

Lời chưa dứt, có một bóng người nhảy lên, là một khiêu hóa tử quần áo lam lữ.

Khiêu hóa tử này tuổi trạc ba mươi, lưng đeo sáu túi là đồ tôn đích truyền của Lương trưởng lão, tính tình nóng nảy, bình thời kính nể sư tổ như thần thánh, thấy Chương Đại Hải vô lễ với sư tổ, không nhịn được liền nhảy lên đài, lạnh lùng nói:

- Sư tổ của huynh đệ không động thủ với kẻ hậu bối, Chương đại ca, để huynh đệ tiếp đại ca ba quyền!

Chương Đại Hải nói:

- Không còn gì hay hơn!

Cũng chẳng buồn hỏi tính danh, giơ ngay quả đấm to như cái tô lớn, nói:

- Tiếp chiêu đi!

Đoạn giáng thẳng tới ngực gã khiêu hóa tử. Gã khiêu hóa tử xoay người tiến một bước, “bịch” một cái, quả đấm kia trúng vào một cái túi

đeo sau lưng.

Chương Đại Hải cảm thấy đâm vào một vật gì trơn tuột lấy làm lạ, hỏi:

- Trong túi người có con gì thế?

Gã khiếu hóa tử lạnh lùng hỏi lại:

- Khiếu hóa tử hay bắt con gì?

Chương Đại Hải cả kinh, kêu lạc cả giọng:

- Rắn... rắn...

Gã khiếu hóa tử nói:

- Không sai, đúng là rắn!

Chương Đại Hải nghĩ đến quả đâm vừa rồi, bất giác ghê ghê, quyền thứ hai đánh tới mặt đối phương, nào ngờ gã khiếu hóa tử tung mình nhảy lên, xoay nửa vòng trên không, lại chìa lưng về phía Chương Đại Hải.

Chương Đại Hải sợ đâm vào túi bị rắn cắn, hoặc đâm trúng vào răng độc của con rắn thì nguy, bèn thu quyền về, đưa tay chộp ngực áo gã khiếu hóa tử, chân phải đá tới hạ bàn đối phương. Gã khiếu hóa tử thấy Chương Đại Hải hoảng sợ thì cười thâm, lăn người một vòng trên sàn, làm cho cái túi chạm vào bắp chân của Chương Đại Hải. Con rắn lớn trong túi kỳ thực đã được thuần dưỡng, răng độc đã bị bẻ đi, nhưng Chương Đại Hải không biết, nên miệng la oai oái, hai chân đạp loạn lên. Gã khiếu hóa tử vươn tay phải chộp ngực áo Chương Đại Hải, thuận thế vận kinh, quát:

- Ngũ Tử Tư giơ cao “Thiên cân đỉnh” này!

Nói rồi giơ Chương Đại Hải lên trên không.

Chương Đại Hải trong lúc hoảng loạn bị đối phương tóm ngực, điểm huyết Tử Cung, lập tức toàn thân tê dại, không thể cự quậy, tức giận vô cùng, nhưng bất lực. Quần hào bên dưới nghĩ đến ngoại hiệu “Thiên cân đỉnh”, nhìn tình trạng hiện thời của Chương Đại Hải, đều không nhin được, cùng cười ồ lên. Lương trưởng lão cố nhin cười, quát gã khiếu hóa tử:

- Mau đặt xuống, không được vô lễ!

Gã khiếu hóa tử đáp:

- Vâng!

Rồi đặt Chương Đại Hải đứng xuống, đoạn nhảy khỏi đài cao, chui vào đám đông.

Chương Đại Hải tái mặt, chỉ xuống dưới đài, chửi mắng:

- Tặc hóa tử, có giỏi quay lại đánh bằng đao thương thật với Chương đại gia, chơi trò lén lén lút lút như thế đâu phải là hảo hán! Đồ khiêu hóa thối tha, đồ khiêu hóa ôn dịch.

Y cứ lảm nhảm chửi khiêu hóa, mấy ngàn đệ tử Cái Bang bên dưới chỉ cảm thấy lý thú, không thèm chấp nhặt với y.

Bỗng một bóng người tung mình nhẹ nhàng nhảy lên đài cao, chân trái đặt trên mép đài, thân hình lão đảo tựa hồ chực ngã. Chương Đại Hải tốt bụng, vội nói:

- Cẩn thận!

Rồi giơ tay đỡ. Chương Đại Hải đâu ngờ người kia có ý hiển lộ võ công thượng thừa trước mặt quần hào, bàn tay vừa đỡ cánh tay của người kia, thì người kia lập tức thi triển chiêu “Đảo diệt kim cương” trong Đại cầm nã thủ, chộp lấy và đẩy mạnh, Chương Đại Hải bị bay ra khỏi đài cao, rơi xuống đất đánh huych một cái. Mọi người nhìn kẻ kia, thấy một gã y phục bảnh bao, mày dài mắt sáng, là Võ Tu Văn, đệ tử của Quách Tĩnh. Quách Tĩnh ngồi ở hàng ghế đầu bên trái đài cao, thấy chiêu Đại cầm nã thủ của đệ tử tuy xảo diệu siêu thoát, nhưng hành động trái ngược đạo trung hậu, thì không vui, vẻ mặt sa sầm. Quả nhiên bên dưới có nhiều người không phục, từ hai phía có ba người lên tiếng:

- Công phu khá lắm, huynh đệ phải lĩnh giáo vài chiêu!
- Sao lại làm như thế?
- Người ta có thiện chí đỡ người, người lại giở trò ám toán!

Ba người vừa nói vừa cùng nhảy lên đài cao.

Võ Tu Văn học cả hai nhà Quách Tĩnh, Hoàng Dung, lại là con nhà võ, được phụ thân và sư thúc truyền thụ thần kỹ Nhất dương chỉ, hiện thời đã là đệ nhất nhân tài trong số anh hùng hậu bối, thấy cả ba người cùng thượng đài, thì mừng thầm, nghĩ: “Mình đánh bại cùng lúc ba người này, mới hiển lộ rõ công phu”. Sợ ba người lần lượt giao đấu, chàng ta chẳng nói chẳng rằng, lập tức phát chiêu tấn công cả ba người kia, mỗi người một chiêu. Cả ba người chưa đứng vững, đối phương đã đánh tới, vội giơ tay chống đỡ. Võ Tu Văn không để cho ba người kịp trở tay, song chưởng múa như bay, vây cả ba người vào một chỗ, mình ở bên ngoài chiếm thế tấn công. Ba người kia cứ đụng vào nhau, khó bề thi triển quyền cước. Quần hào bên dưới nhìn nhau thất sắc, đều nghĩ: “Quách đại hiệp danh chấn đương thế, quả nhiên danh

bất hư truyền, đệ tử cũng quá ư lợi hại”.

Ba người kia không quen nhau, không biết quyền lộ võ công của người bên cạnh, bị Võ Tu Văn bao vây, đã không thể chiếu ứng cho nhau, lại còn cản trở nhau. Cả ba mấy lần phá vây, song không thoát ra khỏi vòng vây chưởng pháp của Võ Tu Văn.

Hoàn Nhan Bình ở dưới đài thấy chồng chiếm thượng phong, trong lòng hoan hỉ. Quách Phù nói:

- Ba kẻ bị thít kia dĩ nhiên không phải là đối thủ của tiểu Võ ca ca. Kỳ thực tiểu Võ ca ca chưa nên trở tài lúc này, chỉ hao phí sức lực mà thôi. Đợi khi có cao thủ thật sự thượng đài, có phải sẽ dễ chiến thắng hơn không?

Hoàn Nhan Bình mỉm cười không nói.

Gia Luật Yến bình thời rất thích đấu khẩu với Quách Phù, đôi bên không ai nhường ai, lúc này sớm đoán ra tâm ý của tẩu tử (chị dâu), nói:

- Tiểu thúc thúc lên thu thập trước một số, đến khi không làm nổi nữa, Đôn Nhu sẽ lên thu thập một số nữa. Đến khi không làm nổi, ca ca của muội mới thượng đài, một mình đánh bại quần hùng, để đại tẩu yên yên ổn ổn làm phu nhân bang chủ, chẳng đẹp quá sao?

Quách Phù hơi đỏ mặt, nói:

- Ở đây có biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt, ai chẳng muốn làm bang chủ? Sao lại nói chuyện “yên yên ổn ổn”?

Gia Luật Yến nói:

- Kỳ thực cũng khỏi cần ca ca của muội thượng đài.

Quách Phù lấy làm lạ, hỏi:

- Tại sao?

Gia Luật Yến nói:

- Ban nầy Lương trưởng lão chẳng đã nói đó sao, tại đại hội Cái Bang ở Quân Sơn năm xưa, sư mẫu chỉ mới mười mấy tuổi, với một cây gậy trúc đã khiến quần hùng bái phục, trở thành bang chủ. Tục ngữ có câu “Mẹ nào con ấy”. Đại tẩu hãy thượng đài đi, sẽ còn hơn cả ca ca của muội đó.

Quách Phù bực tức, nói:

- Giỏi, muội dám cười ta hả?

Đoạn đưa tay cù nách Gia Luật Yến. Gia Luật Yến nấp vào sau lưng Gia Luật Tề, cười nói:

- Bang chủ cứu mạng, bang chủ cứu mạng, bang chủ phu nhân định lấy mạng muội kìa.

Hiện thời Quách Phù, huynh đệ họ Võ đều đã ngoài ba mươi tuổi, song họ đùa nghịch với nhau đã quen; Gia Luật Yến và Hoàn Nhan Bình đều đã sinh con, nhưng hễ gặp nhau lại cười khúc khích hết như hồi thiếu nữ.

Hoàng Dung sớm đã bố trí đệ tử Cái Bang ở bốn phía sơn bãi, dặn hễ thấy có dị trạng, phải lập tức bẩm báo; mình thì ngồi bên Quách Tĩnh, chốc chốc đưa mắt tứ phía, quan sát xem có người lạ trà trộn vào đây hay không. Hoàng Dung vẫn lo bọn Thách Nhân sư thái, Hàn Vô Cấu, Trương Nhất Manh đến gây sự, nhưng đã cuối giờ Mùi, đầu giờ Thân, bốn phía vẫn không có động tĩnh gì, nghĩ bụng: “Bọn người ấy đến thành Tương Dương làm gì kìa chứ? Nếu bảo bọn họ có mưu đồ gì, sao chẳng thấy một chút manh mối? Nếu bảo họ đến chỉ để chúc mừng sinh nhật Tương nhi, thì thế gian không có lý gì như vậy”. Nhìn lên đài cao, thấy Võ Tu Văn đã đánh cho hai người bay khỏi đài, còn người thứ ba đang cố chống đỡ, xem chừng trong vòng dăm chiêu cũng sẽ lạc bại, nghĩ: “Hôm nay quân hùng thiên hạ đấu giao hữu để giành chức bang chủ Cái Bang, không biết cuối cùng ai sẽ là người chiếm được ngôi đầu?”

Lúc này trong lòng mấy ngàn anh hùng bên dưới đài cao ai cũng nghĩ như thế. Riêng tại hoa viên Quách phủ, có một người thủy chung chẳng hề nghĩ đến đại sự kể trên. Quách Tương chỉ nghĩ: “Hôm nay sinh nhật tròn mười sáu tuổi của mình, hôm ấy mình đưa một cây kim châm cho chàng, muốn chàng hôm nay đến gặp mình, chàng đã đáp ứng, sao giờ này vẫn chưa tới?”

Nàng ngồi trong đình Thước Dực, tì tay vào lan can, nhìn vầng dương đang chệch dần sang phía tây, nghĩ: “Hôm nay đã quá nửa ngày, giả dụ chàng đến ngay bây giờ, thì nhiều nhất cũng chỉ còn nửa ngày được ở bên chàng”. Nhìn bóng hoa thước dực dưới đất, nàng dùng hai ngón tay cầm mũi kim châm, nói nhỏ:

- Mình còn được cầu xin chàng một điều nữa... nhưng không chừng chàng đã quên hẳn mình rồi, có mỗi việc hôm nay hẹn đến gặp mình, chàng còn không nhớ, thì còn nói điều ước thứ ba làm gì kìa chứ?

Nàng lại nghĩ: “Không, không phải vậy. Chàng là bậc đại hiệp thời nay, trọng nhất lời hứa, làm sao lại không giữ lời? Cố đợi chút nữa, đúng, chỉ đợi chút nữa, nhất định chàng sẽ đến gặp mình”. Nghĩ

sấp được gặp chàng, bất giác hai má nóng bừng, mũi kim châm cảm trong hai ngón tay run run.

Nàng thở dài, có một ý nghĩ dai dẳng không xóa đi được: “Chàng tuy coi trọng lời hứa, nhưng rốt cuộc mình chỉ là một tiểu cô nương. Nếu chàng hứa với gia gia, thì nhất định sẽ giữ lời; đằng này là mình, Tiểu Đông Tà Quách Tương, đâu có đáng gì dưới con mắt chàng? Chẳng qua chỉ là một tiểu hài nữ mơ mộng viễn vông. Giả dụ lúc này chàng có nhớ lời đã nói với mình, chàng cũng chỉ cười cười, lắc đầu nói 'Vớ vẩn, vớ vẩn!' mà thôi”.

Tại đình Thước Dực, Quách Tương cứ quanh quẩn suy nghĩ lan man. Trong khi ở ngoài thành, trên sân bãi, Hoàng Dung cũng nghĩ đi nghĩ lại: “Ở miếu Dương Thái Phó, Quách Phù, Quách Tương gặp nạn, được cao nhân ngầm giải cứu. Tỉnh ca ca bảo thời nay chỉ hai người có nội lực cương mãnh như vậy, nhưng Hồng Thất Công ân sư đã tạ thế từ lâu, Tỉnh ca ca càng không phải. Chẳng lẽ mấy vị bàng môn tả đạo đến mừng sinh nhật Quách Tương đã ám trợ giết Ni Ma Tinh? Không phải họ, vậy thì ai? Lão ngoan đồng Chu Bá Thông tuy thích đùa, song hành sự không cần mật như thế. Nhất Đăng đại sư đoan trang phương chính, không nhàn rỗi như vậy. Tây Độc Âu Dương Phong, Từ Ân hòa thượng Cầu Thiên Nhân đều đã chết, không lẽ lại là gia gia?”

Hoàng Dung đã mười mấy năm nay không gặp phụ thân. Hoàng Dực Sư nhân du giang hồ như loài dã hạc, không ai biết hành tung của Người. Nói về chuyện cổ quái khôn lường, thì có mấy phần giống Người. Hoàng Dực Sư lừng danh giang hồ mấy chục năm, có ngoại hiệu “Hoàng Lão Tà”, một số tà ma ngoại đạo quá nửa chơi với lão, lão mà đứng ra triệu tập, bọn họ không thể không nể mặt lão. Nghĩ đến đây Hoàng Dung bất giác vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Xét về lý, Hoàng Dực Sư không đời nào đến gây náo loạn cho nữ nhi và ngoại tôn nữ như thế, nhưng lão cả đời vẫn hành sự khác hẳn với lý lẽ thông thường, cứ như thần long biến ảo, Hoàng Dung tuy là thân sinh nữ nhi, cũng thường thường không đoán biết. Lão mà sai người đến chúc mừng sinh nhật ngoại tôn nữ, không chừng tự có thâm ý.

Hoàng Dung nghĩ đến đây, bèn vẫy vẫy tay gọi Quách Phù tới, thấp giọng hỏi:

- Muội tử của người tại bến Phong Lăng đi chơi một ngày hai đêm, khi trở về có nhắc gì đến ngoại công hay không?

Quách Phù hơi sững, hỏi:

- Ngoại công ư? Không nhắc gì cả! Mọi tử ngay diện mạo của ngoại công còn chưa biết mà.

Hoàng Dung nói:

- Người nhớ kỹ lại đi, Quách Tương ở bến Phong Lăng cùng đi với Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ, cuối cùng là để gặp ai?

Quách Phù nói:

- Không gặp ai, mọi tử không kể gặp ai cả.

Quách Phù biết rõ hôm ấy Quách Tương muốn đi gặp Dương Quá, nhưng trước mặt cha mẹ, nàng sợ nhất nhắc đến hai chữ “Dương Quá”. Mẫu thân thì còn khả dĩ, chứ phụ thân nghe thấy sẽ lập tức sa sầm sắc mặt, không thềm nói nửa lời với nàng vài ba ngày liền. Cho nên Quách Tương đã không nói thì nàng chẳng dại gì nhắc đến, huống hồ chuyện qua đã lâu, hà tất nhắc đến người ấy để tự chuốc lấy phiền phức?

Hoàng Dung thấy sắc diện hơi lạ của Quách Phù, đoán nàng còn giấu điều gì, liền nói:

- Chuyện trước mắt không phải chuyện đùa, người nghe hoặc nhìn thấy gì, hãy nói hết cho ta biết.

Quách Phù thấy sắc diện nghiêm trang của mẫu thân, không dám giấu nữa, đành nói:

- Chỉ nghe mấy kẻ nhàn rỗi kể chuyện Thần điều đại hiệp Dương... Dương... Dương Quá gì đó, thế là mọi tử bảo phải đi gặp bằng được.

Hoàng Dung chợt dạ, hỏi:

- Thế nó có gặp được hay không?

Quách Phù đáp:

- Chắc là không. Nếu gặp rồi, mọi tử lại chịu kín miệng không nói gì vậy sao?

Hoàng Dung tự nhủ: “Là Quá nhi, là Quá nhi, chẳng lẽ đúng là hắn?” Bèn hỏi:

- Ở miếu Dương Thái Phó, người xuất thủ giết Ni Ma Tinh, theo người, có phải là Dương Quá hay không?

Quách Phù nói:

- Làm sao Dương... Dương đại ca có công phụ lợi hại đến mức ấy?

Hoàng Dung nói:

- Người và Quách Tương ở miếu Dương Thái Phó nói những gì, hãy kể tỉ mỉ từ đầu cho ta nghe coi, không được bỏ sót câu nào hết.

Quách Phù nói:

- Cũng không nói gì nhiều, muội tử thích đấu khẩu với hài nhi thôi mà.

Rồi nàng kể lại Quách Tương bảo sẽ không đến dự anh hùng đại yến, không xem Cái Bang tuyển chọn bang chủ, rằng hôm sinh nhật sẽ có một vị anh hùng anh tuấn đến gặp, cuối cùng Quách Phù cười, nói:

- Các bằng hữu của muội tử quả nhiên đến không ít, song chỉ toàn là hòa thượng, ni cô, lão đầu nhi và lão thái bà, làm gì có vị anh hùng anh tuấn nào đâu?

Nghe đến đây, Hoàng Dung càng không còn hoài nghi gì nữa, người mà Quách Tương muốn nói đến chính là Dương Quá, nghĩ rằng Quách Tương và Dương Quá đã hẹn gặp nhau ở miếu Dương Thái Phó, Quách Phù chạy đến khiến Dương Quá phải lánh đi, sau đó sai các cao thủ giang hồ mang quà tới mừng sinh nhật Quách Tương để chọc tức Quách Phù. “Nhưng vì sao hấn phải tốn công đến thế cho Quách Tương?” Nghĩ đến tiểu nữ nhi dạo này tâm thần bất định, ánh mắt mông lung, hoảng hoảng hốt hốt, thi thoảng tự dưng đỏ mặt, Hoàng Dung bất giác rùng mình: “Không lẽ Quách Tương rời bến Phong Lăng một ngày hai đêm không về, đã cùng ở với Dương Quá?” Lại nghĩ: “Dương Quá hận ta giết hại phụ thân hấn, hận Quách Phù chặt mất cánh tay hấn, hận Quách Phù dùng độc châm đả thương Tiểu Long Nữ. Thôi chết, Tiểu Long Nữ hẹn tái hợp với Dương Quá sau mười sáu năm, chính là vào năm nay đây. Dương Quá đến đây để trả thù!”

Nghĩ tới chuyện Dương Quá đến đây để trả thù, Hoàng Dung chột lạnh cả sống lưng. Biết Dương Quá từ nhỏ hành sự vốn thập phần lợi hại, lại nặng tình với Tiểu Long Nữ. Nếu sau khi mười phần đau khổ chờ đợi mười sáu năm mà không gặp được, Dương Quá sẽ tìm đến họa căn, tức là cả nhà Quách gia. Oán hận tích tụ mười sáu năm trời, với tính khí như Dương Quá, hấn sẽ không chém cho Quách Phù một kiếm chết ngay mà sẽ tìm kế trả thù thật độc địa. “Chẳng lẽ hấn lại quyến rũ Quách Tương, khiến con bé si mê hấn, rồi sẽ hành hạ nó sống dở chết dở ư? Đúng thế, đúng thế, với tính cách Dương Quá, hấn sẽ hành động đúng như thế”. Nghĩ đến đây, mọi hồ nghi đã sáng tỏ: Dương Quá sở dĩ giết Ni Ma Tinh cứu Quách Tương, sở dĩ mời các cao

thủ mang quà mừng sinh nhật, chỉ cốt để chinh phục trái tim Quách Tương.

Hoàng Dung lại nghĩ: “Nhưng mà có điểm không phải! Hôm nay là sinh nhật Quách Tương. Mười sáu năm trước, sau khi Quách Tương chào đời, phải vài tháng sau Dương Quá mới phải chia tay Tiểu Long Nữ ở Tuyệt Tình Cốc. Xét về lý, hẳn muốn trả thù cũng phải đợi tròn mười sáu năm, qua thời hạn tái hợp với Tiểu Long Nữ đã chừ. Lời hẹn mười sáu năm tuy quá mờ mịt, nhưng rõ ràng là chữ viết của Tiểu Long Nữ, ai có thể nghi ngờ hai vợ chồng hẳn sẽ không tái hợp? Chẳng lẽ phụ thân ta... chẳng lẽ Nam Hải thần ni...” Hoàng Dung nhíu mày, càng nghĩ càng cảm thấy bất an: “Dù thế nào, Quách Tương mà gặp lại hẳn cũng vô cùng nguy hiểm. Tương nhi ngây thơ hồn nhiên, làm sao hiểu nổi lòng dạ nham hiểm của kẻ khác?”

Chỉ nghe một tiếng “Úi chao!” tiếp đến tiếng huých, Hoàng Dung ngẩng lên, thấy Võ Tu Văn lại dùng chưởng lực đẩy vị hòa thượng béo mập rớt đài. Hoàng Dung tới bên Quách Tĩnh, nói nhỏ:

- Tướng công ở đây lo liệu, thiếp đi xem Tương nhi thế nào.

Quách Tĩnh nói:

- Tương nhi không đến đây à?

Hoàng Dung nói:

- Để thiếp đi gọi nó, con a đầu này thật là cổ quái.

Quách Tĩnh mỉm cười, nhớ thời kỳ mới quen Hoàng Dung, nàng mặc nam trang, cải dạng y hệt một tiểu khiêu hóa, như thế không cổ quái hay sao?

Hoàng Dung thấy chồng cười hiền hậu, cũng mỉm cười, rồi vội vã trở về phủ, dọc đường tuy sốt ruột, nhưng nghĩ đến nụ cười của chồng, nghĩ đến đôi vai dày và chắc của chồng, tựa hồ trời có sụp xuống vẫn nâng lên được, thì vợ hẳn nỗi lo trong lòng.

Hoàng Dung đi thẳng tới khuê phòng của Quách Tương, không thấy con trong đó, hỏi “Tiểu Bồng Đầu”, nó đáp nhị tiểu thư đang ở trong hậu hoa viên, dặn không được quấy nhiễu tiểu thư. Hoàng Dung chợt nghĩ: “Tương nhi ngay cuộc đại tử võ cũng không đi xem, nhất định là đã hẹn hò với Dương Quá”. Bèn trở về phòng mình, giấu ám khí kim châm vào người, giắt một thanh đoản kiếm bên lưng, lại cầm một cây đoản bồng, rồi đi ra hậu hoa viên. Hoàng Dung biết Dương Quá hiện thời võ công đã hơn hẳn ngày trước, là một cường địch đáng sợ, nên hoàn toàn không dám coi thường. Hoàng Dung không dám đi

theo con đường nhỏ trải đá dăm, mà vòng theo đường mòn phía sau hòn giả sơn, đến gần đình Thước Dực thì nghe tiếng thở dài náo nức của Quách Tương.

Hoàng Dung cúi mình, nấp sau hòn giả sơn, nghe nữ nhi nói:

- Sao giờ này chưa đến, làm cho người ta sốt ruột quá chừng.

Hoàng Dung yên tâm: “Thì ra hẳn chưa đến, ta có thể ngăn cản trước”. Lại nghe Quách Tương nói:

- Sinh nhật mỗi năm, mẫu thân đều bảo mình nói ba điều ước. Bây giờ bên cạnh không có ai, mình nói với ông trời vậy.

Hoàng Dung đang định bước ra trò chuyện với nữ nhi, nghe câu ấy, liền đứng nguyên tại chỗ, nghĩ: “Ta tuy là mẹ nó, bình thời cũng không dễ đoán biết tâm tư của nó. Lúc này thử nghe nó nói ba điều ước là gì”.

Chỉ nghe Quách Tương nói:

- Lão thiên gia, điều ước thứ nhất của con, mong sao gia gia má má suất lĩnh nhân mã, sẽ cùng các vị anh hùng hảo hán đánh tan quân Mông Cổ xâm phạm, giữ vững thái bình cho trăm họ thành Tương Dương.

Hoàng Dung thở dài nhẹ nhõm, nghĩ: “Tiểu a đầu tuy cổ quái, song không phải là đứa không hiểu đại thể”. Nghe Quách Tương nói tiếp:

- Điều ước thứ hai của con, mong sao gia gia má má thân thể an thái, bách niên trường thọ, mong sao gia gia má má vạn sự như ý.

Hoàng Dung khi sinh hạ Quách Tương, hai vợ chồng đều gặp đại hiểm sinh tử, về sau nghĩ lại, không khỏi kinh hồn, cho nên tất nhiên đối với nàng không cưng chiều như đối với đại nữ nhi; giờ nghe điều ước của con, bất giác rơm rớm nước mắt, cảm thấy thêm yêu tiểu nữ nhi.

Điều ước thứ ba, Quách Tương nhất thời chưa nói ngay, lát sau mới nói:

- Điều ước thứ ba của con, mong sao Thần điều đại hiệp Dương Quá...

Hoàng Dung sớm đoán điều ước thứ ba của Quách Tương nhất định liên quan đến Dương Quá, nhưng khi nghe chính miệng nàng nói ra hai tiếng “Dương Quá”, vẫn giật mình. Nghe Quách Tương nói tiếp:

-...cùng phu nhân của chàng là Tiểu Long Nữ sớm được đoàn tụ,

bình an hỉ lạc.

Câu này thì Hoàng Dung hoàn toàn không ngờ tới, cứ ngỡ Dương Quá muốn lừa tiểu nữ nhi, ắt dùng hoa ngôn xảo ngữ, đối trá là chính, ai ngờ nữ nhi đã biết chuyện Tiểu Long Nữ, cũng biết rõ Dương Quá một lòng một dạ chờ ngày gặp lại Tiểu Long Nữ, nên mới chúc cho Dương Quá như vậy. Nhưng Hoàng Dung lại nghĩ: “Ôi, nguy rồi! Dương Quá dụng tâm thế mới sâu xa, hẳn càng kể với Quách Tương không quên tình cũ, Quách Tương sẽ càng thấy hắn là người tình nghĩa sâu nặng đáng kính, lại càng mê hắn. Đúng, đúng thế. Năm xưa Tĩnh ca ca sau khi gặp ta, thường nhắc đến Hoa Tranh công chúa cùng ân nghĩa ngày trước, khiến ta càng thương chàng hơn”.

Hoàng Dung suy tính mọi mặt quá ư chu đáo, bao năm nay đối với Dương Quá vẫn có vài phần đề phòng, lại quá quan tâm đến con, cho nên càng nghĩ càng lo.

Bỗng nghe một tiếng hịch nhỏ, từ trên bờ tường có người nhảy xuống, đầu to thân lùn, diện mạo cổ quái.

Quách Tương nhìn thấy người kia, thì đứng bật dậy, mừng rỡ nói:

- Đại Đầu Quỷ, Đại Đầu Quỷ thúc thúc, chàng... chàng cũng đến cùng chứ?

Đại Đầu Quỷ bước vào đình Thục Dược, cúi mình thi lễ, thần thái cung kính dị thường, Quách Tương cười hỏi:

- Đại Đầu Quỷ thúc thúc, sao thúc thúc lại khách sáo với diệt nhi như vậy?

Đại Đầu Quỷ nói:

- Tiểu thư đừng gọi lão phu là Đại Đầu Quỷ thúc thúc, cứ gọi ba tiếng “Đại Đầu Quỷ” là được rồi. Thần điều đại hiệp sai lão phu đến thưa với Quách nhị tiểu thư...

Quách Tương vừa nghe vậy liền thất vọng, mắt đỏ hoe, nói:

- Đại ca ca bảo có việc không thể đến gặp diệt nhi chứ gì? Nhưng chàng đã đáp ứng...

Đại Đầu Quỷ lắc đầu, nói:

- Không phải, không phải vậy...

Quách Tương vội hỏi:

- Cái gì không phải? Rõ ràng đại ca ca đã đáp ứng.

Giọng nói như sắp khóc. Đại Đầu Quỷ nói:

- Lão phu không bảo Thần điều đại hiệp không đáp ứng, mà bảo

không phải không đến gặp tiểu thư!

Quách Tương cười giận dữ:

- Thúc thúc nói chẳng rõ gì cả, chỉ nói không phải, chẳng biết không phải cái gì.

Đại Đầu Quỷ mỉm cười, nói:

- Thần điều đại hiệp bảo rằng chàng muốn đích thân chuẩn bị cho tiểu thư ba món quà mừng sinh nhật, bởi vậy hôm nay sẽ đến muộn một chút.

Quách Tương sung sướng như mở cờ trong bụng, nói:

- Nhiều người đã tặng diệt nhi các món quà quý, diệt nhi thứ gì cũng có, xin thúc thúc hãy thưa với đại ca ca đừng tốn công chuẩn bị quà làm gì cả.

Đại Đầu Quỷ lắc đầu, nói:

- Ba món quà ấy, món quà thứ nhất đã lo xong, món quà thứ hai Thần điều đại hiệp chính đang dẫn các huynh đệ đi lấy, lúc này chắc cũng đã lấy được rồi.

Quách Tương thở dài, nói:

- Diệt nhi mong đại ca ca đến sớm thì hơn là vì mang quà mà đến muộn.

Đại Đầu Quỷ nói:

- Món quà thứ ba, Thần điều đại hiệp bảo sẽ thân chinh trao tận tay tiểu thư tại đại hội Cái Bang ngoài kia, vậy mời tiểu thư đi ra đó, xem chừng cũng sắp đến lúc rồi đấy.

Quách Tương thở dài, nói:

- Diệt nhi vốn nói dối với tỷ tỷ sẽ không đến dự đại hội Cái Bang, đại ca ca đã bảo thế thì đành đi vậy. Được, thúc thúc hãy đi cùng với diệt nhi.

Đại Đầu Quỷ gật đầu, miệng huýt vài tiếng sáo, một con vật to tướng màu đen từ bên ngoài tường nhảy vào, chính là Thần điều.

Quách Tương vừa thấy Thần điều, liền chạy lại định vuốt cổ nó như thể đối với một hảo hữu cứu biệt trùng phùng. Nhưng Thần điều lùi hai bước, nghiêng cổ, nghiêng đầu nhìn. Quách Tương cười, nói:

- Điều đại ca không nhận ra muội ư? Muội đây mà.

Đoạn lại bước tới ôm cổ Thần điều. Lần này Thần điều không né tránh, chỉ ghéech đầu, nghiêm nghị như một người cha gặp đứa con gái tinh nghịch đáng yêu. Quách Tương nói:

- Điều đại ca, chúng ta cùng đi nào, muội sẽ mời Điều đại ca ăn nhiều món ngon, Điều đại ca có biết uống rượu hay không?

Đại Đầu Quỷ cười, nói:

- Tiểu thư mời Thần điều uống rượu, thì đó là thứ Thần điều khoái nhất đó.

Hai người một điều cùng chạy ra cửa Tây, lúc ra tới sân bãi, quần hùng thấy Thần điều thân hình hùng vĩ, diện mạo cổ quái, đều trầm trồ. Quách Tương dẫn Đại Đầu Quỷ và Thần điều đến bên đài cao, chọn một chỗ trống ngồi xuống. Đệ tử Cái Bang lo việc tiếp khách thấy Đại Đầu Quỷ là người lạ, bèn gọi lại, hỏi tính danh. Đại Đầu Quỷ lạnh lùng nói:

- Ta không có tên, không biết gì hết, Quách nhị cô nương dẫn ta đến đây, thì ta đến.

Lát sau Hoàng Dung cũng tới, nghĩ: “Dương Quá công nhiên muốn đến đại hiện trường, mọi việc đã bố trí trước đâu ra đó, chắc sẽ đại náo một phen”.

Lúc này huynh đệ Võ Đôn Nhu, Võ Tu Văn đã bị đánh rớt đài, diệt nhi của Chu Tử Liễu, ba đệ tử của Điểm Thương Ngư Ẩn, bốn đệ tử tám túi của Cái Bang, sáu đệ tử bảy túi, đều lần lượt thất thủ. Trên đài cao Gia Luật Tề đánh bại liên tiếp ba hảo thủ, chính đang thi triển bảy mươi hai lộ Không Minh quyền do Chu Bá Thông truyền thụ, đấu với một trang đại hán trạc ngoại tứ tuần.

Đại hán tên là Lam Thiên Hòa, là người dân tộc Miêu ở Quý Châu, hồi nhỏ theo người đến núi Thanh Thành ở Tứ Xuyên hái thuốc, sảy chân ngã xuống vực, gặp được kỳ nhân, được truyền thụ võ công ngoại môn cực kỳ cương mãnh. Chưởng lực của Lam Thiên Hòa như có tiếng gió tuyết, uy phong nghe ù ù ghê gớm. Quyền pháp của Gia Luật Tề thì lại vô thanh, cước di vô hình, phiêu phiêu hốt hốt khiến đối phương không biết đằng nào mà lần; hai người một cương một nhu, giao đấu ngang ngựa trên đài cao. Công phu mà họ hiển lộ làm cho mấy trăm hảo hán bên dưới vốn định thượng đài, tự thẹn không bằng, nghĩ: “May mà mình chưa nhảy lên đấu, nếu không đã bộc lộ sự kém cỏi của mình. Nội lực ngoại công của người ta thế kia, mình có luyện thêm mười năm nữa cũng vị tất đã địch nổi hai người này”.

Chưởng lực của Lam Thiên Hòa tuy mạnh, nhưng cuồng phong bạo vũ không thể kéo dài mãi, chỉ nghe họ Lam phát chưởng cứ ù ù,

kỳ thực tiềm lực ẩn chứa bên trong đã không bằng lúc ban đầu. Quyền chiêu của Gia Luật Tề thì không nhanh hơn, cũng không chậm hơn lúc trước, vẫn chăm chú kiến chiêu chiết chiêu.

Chàng biết cuộc đấu hôm nay không phải chỉ đánh bại vài đối thủ là xong, người thượng đài càng về sau sẽ càng mạnh hơn, cần phải giữ sức cho trận sau.

Lam Thiên Hòa đánh lâu không thắng, cảm thấy nôn nóng, tự nghĩ hơn hai chục năm qua ở vùng tây nam, y chưa từng gặp đối thủ nào chịu nổi quá ba chục chiêu của y, không ngờ trước đông đảo anh hùng hôm nay, y lại không hạ nổi một gã hậu bối, bèn vận nội kình, không ngừng gia tăng chưởng lực. Hai người lại đấu hơn hai mươi chiêu, Lam Thiên Hòa chợt thấy quyền pháp của đối phương có chỗ sơ hở, liền quát to:

- Xem đây!

Một chiêu “Cửu quỷ trích tinh” đánh tới ngực Gia Luật Tề. Gia Luật Tề hữu chưởng đẩy ra, song chưởng đụng nhau, lập tức giữ nguyên bất động, biến thành cục diện đôi bên tỷ thí nội lực.

Lát sau, Lam Thiên Hòa bỗng biến sắc, loạng choạng lùi hai bước, ôm quyền nói:

- Thán phục, thán phục!

Y bước tới đài khấu, nói to:

- Gia Luật đại gia thủ hạ lưu tình, không muốn hại tính mạng huynh đệ, quả nhiên là bậc anh hùng nhân nghĩa, huynh đệ chân thành cảm phục.

Nói xong hít một hơi dài, lắc lắc đầu, nhảy xuống khỏi đài.

Gia Luật Tề ôm quyền, nói:

- Đây là Lam huynh nhường nhịn.

Nguyên Lam Thiên Hòa đánh ra một chưởng, đụng hữu chưởng của Gia Luật Tề, vội vận nội lực, bỗng cảm thấy bàn tay đột nhiên hệt hẫng như thể thọc tay xuống nước, như có như không, bàn tay như có cái gì hút lấy. Cảm giác quái dị ấy nhanh chóng lan từ bàn tay lên cánh tay, từ cánh tay chạy vào ngực, xuống đan điền, bụng dưới tức thời như nổi nước sôi dâng lên để ộc ra ngoài. Lam Thiên Hòa kinh hãi, hồn vía lên mây, vội vận kình rút tay về, nhưng bàn tay như bị dính chặt vào lòng bàn tay đối phương. Năm xưa khi được sư phụ truyền thụ võ nghệ, từng dặn rằng một lộ Phong Tuyết chưởng pháp này đủ để hành tẩu giang hồ, nhưng nếu gặp cao thủ nội gia,

phải hết sức thận trọng. Nếu để nội lực của đối phương xâm nhập đan điền, dẫu không mất mạng tại chỗ, toàn bộ võ công có thể bị phế bỏ. Y nghĩ ấy vừa lóe lên trong óc, Lam Thiên Hòa liền nhắm mắt chờ chết, bồng lực hút bàn tay không còn nữa, khí nóng sôi sục trong đan điền cũng dịu dần, y từ từ vận kinh, cảm thấy công phu toàn thân không hề bị tổn thương, tự biết đối phương thủ hạ lưu tình, nên rất hồ thẹn, mới nói mấy lời như trên với quần hào. Trận đấu vừa rồi, chưởng lực uy mãnh của Lam Thiên Hòa lợi hại thế nào, mọi người bên dưới đều mục kích, vậy mà Gia Luật Tề vẫn đánh bại Lam Thiên Hòa một cách vô hình, phàm là người có chút kiến thức, đều không dám thượng đài khiêu chiến.

Gia Luật Tề là con rể của Quách Tĩnh, Hoàng Dung, có quan hệ sâu xa với Cái Bang, bốn đại trưởng lão và các đệ tử tám túi đều muốn Gia Luật Tề làm bang chủ. Chàng lại là đệ tử của bậc cao niên nhất phái Toàn Chân Chu Bá Thông, đệ tử phái Toàn Chân coi như đều là văn bối của chàng. Phàm những đệ tử phái Toàn Chân có giao tình với vợ chồng Quách Tĩnh, đều không muốn tranh giành với chàng. Chỉ có vài kẻ thô lỗ không tự lượng sức mới thượng đài lĩnh giáo, nhưng chỉ sau vài chiêu, đã lạc bại.

Quách Phù thấy chồng mình võ nghệ áp đảo đương trường thì hoan hỉ khó nói nên lời, đưa mắt nhìn sang, thấy một con chim điêu khổng lồ và gã lùn to đầu từng gặp ở bến Phong Lăng đang ngồi cạnh muội tử không khỏi sửng sờ. Lúc Quách Tương cùng Đại Đầu Quỷ và Thần điêu tới đây, Lam Thiên Hòa và Gia Luật Tề đang mải giao đấu, Quách Phù chăm chú nhìn chồng, nên không để ý. Bây giờ cường địch đã phải thoái lui, nàng mới nghĩ, sao muội tử bảo không đến vẫn cứ đến? Nàng nghĩ: “Hổng rồi! Dương Quá tự xưng “Thần điêu đại hiệp”, con chim hung ác dữ tợn kia chắc là Thần điêu gì đó. Thần điêu đã tới, Dương Quá hẳn đang ở gần đâu đây; nếu hắn đến tranh chức bang chủ, nếu hắn đến tranh chức bang chủ...” Phút chốc đang mừng hóa lo, cái cảnh năm xưa Dương Quá phẩy tay áo làm cong thanh kiếm của nàng như hiển hiện trước mắt, “Tề ca võ công tuy cao, liệu có địch nổi quái nhân cụt tay ấy hay không? Ôi, kẻ đó từ nhỏ đã là khắc tinh trong số mệnh ta, hôm nay lại xuất hiện đúng vào lúc hệ trọng nhất, không sớm cũng không muộn hơn!” Nàng đưa mắt nhìn tứ phía, hoàn toàn không thấy tung tích Dương Quá.

Lúc này trời sắp tối, Gia Luật Tề liên tiếp đánh bại bảy người, đợi hồi lâu, không còn ai thượng đài tử thí.

Lương trưởng lão bước tới đài khấu, lớn tiếng nói:

- Gia Luật đại gia văn võ song toàn, bốn bang trên dưới vốn kính phục, nếu trở thành bang chủ, hẳn mọi người đều cảm phục, ủng hộ...

Lương trưởng lão nói đến đây, bang chúng Cái Bang bên dưới cùng đứng dậy hoan hô.

Lương trưởng lão lại nói:

- Không biết có vị anh hùng hảo hán nào còn muốn thượng đài hiển lộ thân thủ nữa chăng?

Lương trưởng lão hỏi ba lần, bên dưới hoàn toàn im lặng.

Quách Phù cả mừng, nghĩ thầm: “Dương Quá lúc này chưa đến thì đã bỏ lỡ thời cơ! Chờ khi Tề ca tiếp nhiệm bang chủ, hẳn mới đến làm loạn, thì đã muộn”. Đúng lúc ấy, bỗng nghe tiếng vó ngựa phi nhanh, rồi hai kỵ mã phóng tới, khách cười ngựa hẳn là có việc khẩn cấp.

Quách Phù giật mình: “Cuối cùng cũng đến rồi!”

Chỉ thấy hai người phi ngựa như bay vào sân bãi, họ mặc quần áo màu tro, là hai thám tử Quách Tĩnh phái đi dò xét quân tình. Quách Tĩnh tuy ngồi xem tỷ võ trên đài cao, nhưng lúc nào cũng nghĩ đến quân tình, thấy hai thám tử phi ngựa như thế, nghĩ bụng: “Cuối cùng cũng đến rồi!” Hai cha con cùng nghĩ: “Cuối cùng cũng đến rồi!” nhưng Quách Phù thì chỉ Dương Quá, còn Quách Tĩnh thì chỉ đại quân Mông Cổ.

Hai thám tử tới cách đài cao vài trượng thì xuống ngựa, chạy tới trước mặt Quách Tĩnh thi lễ. Quách Tĩnh và Hoàng Dung không đợi hai người mở miệng, quan sát sắc diện của họ, quân tình tốt xấu thế nào sẽ bộc lộ rõ ràng, thấy cả hai đều háo hức mừng rỡ, như thể gặp phải sự bất ngờ nào đó.

Một thám tử nói:

- Bẩm cáo Quách đại hiệp: một thiên nhân đội tiên phong cánh tả của đại quân Mông Cổ đã đến Tân Dã.

Quách Tĩnh giật mình, nghĩ: “Chúng tiến quá nhanh!”

Thám tử thứ hai nói:

- Bẩm cáo Quách đại hiệp: một thiên nhân đội tiên phong cánh hữu của đại quân Mông Cổ đã tới Đặng Châu.

Quách Tĩnh hừ một tiếng, nghĩ: “Cánh quân phía bắc của địch lại chia hai đường, hành quân thần tốc, tràn đầy nhuệ khí”. Tân Dã và

Đặng Châu đều cách thành Tương Dương bất quá hơn trăm dặm, từ hai nơi đó xuống phía nam, đến Phàn thành đối diện với thành Tương Dương là một dải đồng bằng, không có núi sông ngăn trở, quân thiết kỵ Mông Cổ muốn tấn công chỉ một ngày là tới.

Thám tử thứ hai lại hơn hở nói:

- Nhưng có một chuyện lạ, thiên nhân đội Mông Cổ ở bên ngoài thành Đặng Châu tất cả đều bị giết, quân quan sĩ tốt, không còn một tên sống sót.

Quách Tĩnh lấy làm lạ, hỏi:

- Có chuyện vậy sao?

Thám tử thứ nhất nói:

- Tiểu nhân cũng nhìn thấy y như thế. Một thiên nhân đội tiên phong của quân Mông Cổ đến Tân Dã cũng biến thành ma, thân phơi đầy đồng. Nhưng kỳ dị nhất là tất cả thủ cấp của binh sĩ Mông Cổ đều bị cắt mất tai bên trái.

Thám tử thứ hai nói:

- Quân Mông Cổ tới Đặng Châu cũng vậy, tất cả đều bị cắt mất tai bên trái.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung nhìn nhau, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nghĩ: “Hai cánh quân tiên phong của Mông Cổ đều bị tiêu diệt, làm tiêu tan nhuệ khí của chúng. Tuy quân địch đông tới chục vạn người, mất hai ngàn tên chẳng thấm thía gì, nhưng tin này lan ra, ba quân Mông Cổ mất vía, đại lợi cho ta. Không biết ai dùng binh tài tình, diệt sạch hai thiên nhân đội Mông Cổ như thế?” Quách Tĩnh bèn hỏi:

- Quân giữ thành ở Tân Dã và Đặng Châu thế nào?

Hai thám tử cùng nói:

- Hai thành đều cố thủ bên trong, quân Mông Cổ chết như rạ bên ngoài thành Đặng Châu, chỉ e quân trong thành vẫn chưa hay biết.

Hoàng Dung nói:

- Hai người mau đi bẩm cáo với Lã đại soái, đại soái cao húng, không chừng sẽ trọng thưởng cho các người.

Hai thám tử khấu đầu, hoan hỉ chạy đi.

Đội quân tiên phong của Mông Cổ chưa kịp giao chiến với quân giữ thành Tương Dương, hai cánh đã bị tiêu diệt; Hoàng Dung lên đài cao tuyên bố tin đó, lập tức toàn trường hoan hô như sấm động.

Hoàng Dung nói:

- Cái Bang lập bang chủ mới, cố nhiên là hỉ sự, nhưng làm sao sánh với đại sự tiêu diệt quân địch? Lương trưởng lão, mau sai người bày tiệc, chúng ta phải ăn mừng một phen ra trò mới được.

Khoản tiệc rượu đã được chuẩn bị sẵn, Cái Bang tối nay vốn phải thết đại tiệc quần hùng, mừng bang chủ mới lập, giờ thêm tin chiến thắng, như gấm thêu hoa, người người cùng cao hứng. Võ Đôn Nhu đấu võ bị thua, tuy đang ủ dột, nhưng sân bãi tràn ngập không khí tung bừng hồ hởi, làm cho một số ít người không vui cũng hết cả buồn. Đại tiệc của Cái Bang không bày bàn ghế, mà đặt ngay dưới đất, quần hùng tùm tùm thành từng đám ăn uống vui vẻ. Tuy bày tiệc dưới đất, nhưng rượu thịt thì ê hề.

Quần hùng đều nghĩ chiến thắng là nhờ kỳ kế của Quách Tĩnh, Hoàng Dung sắp đặt, nên dồn dập tới chúc rượu hai người. Quách Tĩnh luôn miệng nói đó hoàn toàn không phải công lao của mình, nhưng Quách Tĩnh xưa nay vốn khiêm nhường, quần hùng nào chịu tin? Hoàng Dung nói:

- Tĩnh ca ca, chuyện đó lạ thật, lúc này chưa hiểu tại sao. Chúng ta đừng vội nói gì, hãy chờ thêm tin tức chính xác đã.

Nguyên Hoàng Dung nghe thám tử báo tin, đoán bên trong có chuyện khó hiểu, liền phái ngay tám đệ tử Cái Bang tinh minh cường cán, chia thành hai tốp, phi ngựa đi Tân Dã và Đặng Châu dò xét thêm.

Quách Tương ngồi cùng Đại Đầu Quỷ và Thần điều. Người khác thấy Thần điều uy mãnh như thế, không ai dám tới gần. Quách Tương chỉ hỏi:

- Tại sao đại ca không đến?

Đại Đầu Quỷ nói:

- Thần điều đại hiệp đã nói đến, thì nhất định sẽ đến.

Lời chưa dứt, bỗng nói tiếp:

- Tiểu thư có nghe thấy gì không?

Quách Tương dỏng tai, nghe từ xa văng vẳng tiếng sư tử hổ báo, voi vượn gầm rống từng chập, thì vui mừng nói:

- Huynh đệ Sử gia đến đó!

Lát sau, tiếng gầm rống của bày thú càng gần hơn. Quần hào biến sắc, ai nấy rút binh khí, đứng dậy, sân bãi lập tức rối loạn:

- Ở đâu ra lắm mãnh thú như vậy?
- Sư tử hổ báo, lại có cả voi nữa!
- Mọi người hạ độc thủ cẩn thận!
- Đề phòng chó sói, đối phó hổ báo!

Quách Tĩnh bảo Võ Tu Văn:

- Hãy đi truyền lệnh của ta, điều hai ngàn cung nỏ đến đây!

Võ Tu Văn đáp:

- Vâng!

Vừa định quay mình chạy đi, bỗng nghe từ xa có tiếng nói lớn:

- Huynh đệ Sử gia ở Vạn Thú sơn trang phụng mệnh Thần điều đại hiệp, mang quà đến mừng sinh nhật Quách nhị cô nương.

Thanh âm không phải do một người phát ra, mà do cả năm huynh đệ họ Sử cùng lên tiếng. Nội công của năm người tuy không thuộc hàng đệ nhất cao thủ, song tiếng hú của họ gồm đủ năm âm Cung, Thương, Giốc, Chủy, Vũ, nghe lạnh lạnh rất cả tai.

Hoàng Dung phẩy tay về phía Võ Tu Văn, bảo y cứ đi truyền lệnh, nghĩ bụng huynh đệ họ Sử tuy nói vậy, nhưng lòng người khó đoán, thà điều cung nỏ đến sẵn sàng vẫn hơn là bị người ta khống chế. Võ Tu Văn nhảy lên ngựa, phóng đi.

Không lâu sau, đội cung nỏ thứ nhất đã đến, bố trí ở một bên sân bãi. Quách Tĩnh từng học thuật cưỡi ngựa bắn cung ở Mông Cổ, dùng thuật ấy huấn luyện sĩ tốt thành tinh binh của thành Tương Dương, chống chọi hữu hiệu quân Mông Cổ mấy chục năm nay. Đội cung nỏ của thành Tương Dương bắn cung không thua kém gì các võ sĩ Mông Cổ.

Đội cung nỏ vừa bố trí xong thế trận, thì thấy một đại hán mình khoác tấm da hổ, suất lĩnh một trăm con mãnh hổ chạy tới bên ngoài sân bãi. Người ấy chính là Bạch Ngạc Sơn Quân Sử Bá Uy. Một trăm con mãnh hổ xếp hàng chỉnh tề, nằm phục dưới đất. Tiếp đó Quản Kiến Tử Sử Trọng Mãnh suất lĩnh một trăm con báo gấm, Kim Giáp Sư Vương Sử Quý Cường dẫn một trăm con voi, Bát Thủ Tiên Hầu Sử Mạnh Tiệp dẫn một trăm con vượn lớn, tất cả dàn thành đội ngũ xung quanh sân bãi. Bầy mãnh thú trông dữ tợn, không ngớt gầm gừ, nhưng hàng ngũ chỉnh tề, không chút rối loạn. Quân hùng tuy kiến văn quảng bác, nhưng đột nhiên gặp nhiều mãnh thú đến thế này, cũng không khỏi lạnh gáy.

Năm huynh đệ họ Sử mỗi người tay cầm một cái túi bằng da thú, đến trước mặt Quách Tương, cúi mình nói:

- Cung chúc cô nương trường mệnh bách tuế, bình an như ý!

Quách Tương vội đứng dậy đáp lễ, nói:

- Đa tạ năm vị Sử gia thúc thúc. Sử tam thúc, tam thúc đã khỏe hẳn chưa? Sử ngũ thúc, vết thương ở ngực ngũ thúc sao rồi?

Sử Thúc Cương, Sử Mạnh Tiệp cùng nói:

- Đa tạ cô nương quan hoài, đã khoẻ hẳn rồi.

Sử Bá Uy chỉ năm cái túi da thú, nói:

- Đây là món quà thứ nhất của Thần điều đại hiệp mừng sinh nhật của cô nương.

Quách Tương cười, nói:

- Thật là chẳng nhận chẳng được, xem trong túi có cái gì nào? Ô, diệt nhi đoán trong cái túi của thúc thúc có một con hổ nhỏ, cái túi khác có con báo con, phải không ạ? Thế thì tha hồ chơi với chúng.

Sử Bá Uy lắc đầu, nói:

- Không phải đâu, món quà này là Thần điều đại hiệp suất lĩnh hơn bảy trăm vị hảo thủ giang hồ đi lấy, tốn công sức không ít đâu.

Nói đoạn mở miệng túi ra. Quách Tương vừa ngó vào đã cả kinh, kêu lên:

- Toàn là tai người?

Sử Bá Uy nói:

- Đúng vậy! Năm cái túi này đựng tổng cộng hai ngàn cái tai tướng sĩ quân Mông Cổ.

Quách Tương chưa hiểu ý, hỏi:

- Nhiều tai người như thế, diệt nhi... biết dùng làm gì?

Quách Tĩnh, Hoàng Dung nghe rõ ràng, cùng rời chỗ, đến trước mặt Sử Bá Uy, ngó vào túi, nghĩ đến lời nói của hai thám tử ban nãy, bất giác vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Hoàng Dung nói:

- Sử đại ca, thì ra quân sĩ Mông Cổ ở bên ngoài thành Tân Dã và Đặng Châu là do... Thần điều đại hiệp chỉ huy mọi người tiêu diệt ư?

Năm huynh đệ họ Sử vái lạy Quách Tĩnh, Hoàng Dung. Vợ chồng Quách Tĩnh vội vái đáp lễ. Sử Bá Uy mới nói:

- Thần điều đại hiệp bảo rằng Quách cô nương hiện ở thành Tương Dương, hôm nay mừng sinh nhật mười sáu tuổi của nàng, quân

Mông Cổ man rợ dám vô lễ xâm phạm, làm cho Quách cô nương kinh hãi, vậy phải giết chúng mới được. Chỉ hận là đại quân Mông Cổ quá lớn, không thể tận diệt, đành suất lĩnh hào kiệt tiêu diệt hai cánh quân tiên phong của chúng trước.

Quách Tĩnh hỏi:

- Thần điều đại hiệp hiện đang ở đâu? Tại hạ muốn được bái kiến, để thay mặt trăm họ thành Tương Dương cảm tạ.

Mười mấy năm nay Quách Tĩnh chuyên tâm luyện binh thủ thành, rất ít để ý đến chuyện giang hồ du hiệp; còn Dương Quá thì ẩn tính mai danh, giao du phần lớn với những nhân vật không rõ chính tà, cho nên Quách Tĩnh không biết Thần điều đại hiệp chính là Dương Quá.

Sử Bá Uy nói:

- Thần điều đại hiệp bận nhiều ngày chuẩn bị quà mừng sinh nhật cho lệnh ái, nên chưa kịp đến bái kiến Quách đại hiệp và Quách phu nhân, xin tạ tội sau.

Bỗng nghe xa xa có tiếng hú, rồi một tiếng nói cất lên:

- Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ phụng mệnh Thần điều đại hiệp mang quà đến chúc mừng sinh nhật Quách nhị cô nương.

Thanh âm rất nhỏ, tưởng chừng đứt quãng, nhưng người người đều nghe rõ. Quách Tĩnh thấy món quà thứ nhất quá lớn, vội lên tiếng đáp:

- Quách Tĩnh cảm hậu đãi giá.

Giọng nói của Quách Tĩnh hồn hậu nhu hòa, truyền đi rất xa, đoạn cùng Hoàng Dung đi ra đón khách.

Hoàng Dung đứng sánh vai bên chồng, hỏi:

- Tĩnh ca ca có đoán ra Thần điều đại hiệp là ai chưa?

Quách Tĩnh nói:

- Ta đoán không ra.

Hoàng Dung nói:

- Là Dương Quá đấy!

Quách Tĩnh ngẩn người, rồi sung sướng thốt lên:

- Giỏi quá, giỏi quá! Quá nhi lập được kỳ công như thế, quả là phúc lớn cho Đại Tống.

Hoàng Dung nói:

- Tĩnh ca ca thử đoán xem món quà thứ hai là gì nào?

Quách Tĩnh mỉm cười, nói:

- Dương Quá tài trí trác tuyệt, chỉ có nàng hơn được nó, cũng chỉ có nàng mới đoán trúng tâm tư của nó.

Hoàng Dung lắc đầu, nói:

- Lần này thiếp đoán không ra.

Nghĩ thầm: “Dương Quá vì thành Tương Dương lập đại công, nhưng cứ luôn luôn nói là vì Quách Tương. Nỗi oán hận của hắn đối với vợ chồng ta và Quách Phù chẳng giảm đi chút nào”.

Không lâu sau, Trường Tu Quý Phàn Nhất Ông cùng tám Quý đến nơi, thi lễ với vợ chồng Quách Tĩnh, rồi tới trước mặt Quách Tương, nói:

- Cung chúc cô nương khang ninh an lạc, phúc trạch vô tận! Thần điều hiệp sai chúng tôi mang món quà thứ hai mừng sinh nhật cô nương.

Quách Tương nói:

- Đa tạ, đa tạ.

Chỉ thấy Tây Sơn Nhất Khuất Quý người nào cũng bưng một cái hộp gỗ, nàng sợ bên trong lại đựng tai, mũi người, vội nói:

- Nếu là vật khó coi, xin đừng mở ra.

Đại Đầu Quý cười, nói:

- Lần này thì rất dễ coi.

Phàn Nhất Ông mở nắp hộp, lấy ra một cái hỏa pháo lưu tinh rất lớn, châm lửa vào ngòi. Cái hỏa pháo bay vút lên trời, ở lưng chừng trời nổ “đoàng” một tiếng, ánh sáng tung tóe, mưa hoa đầy trời, tạo thành chữ “Cung”. Quách Tương vỗ tay cười, reo lên:

- Hay quá, hay quá!

Điều Tử Quý phóng tiếp một cái hỏa pháo, nổ bung trên trời thành chữ “Chúc”. Tây Sơn Nhất Khuất Quý phóng hỏa pháo, tạo thành mười chữ lớn “Cung chúc Quách nhị cô nương đa phúc đa thọ”. Mười chữ mỗi chữ một màu, lơ lửng cao tít giữa không trung, hồi lâu mới tắt. Quần hùng hoan hô dậy đất. Loại hỏa pháo này do một nghệ nhân lừng danh ở trấn Hán Khẩu là Hoàng Nhất Pháo chế tạo, vô cùng hoa mỹ, có một không hai trên thế gian.

Quách Tĩnh mỉm cười, nghĩ: “Tiểu nữ hài nhi thích món này, khiến Quá nhi phải tốn công tìm nghệ nhân chế tạo”.

Mười chữ lớn trên không trung vừa tắt, bầu trời mạn bắc đột nhiên có một vệt lưu tinh bay vọt lên cao, cách nơi này vài dặm, tiếp đó ở xa mãi phía bắc lại có một vệt lưu tinh bay vọt lên.

Hoàng Dung nghĩ: “Truyền tin kiểu lưu tinh là học theo lối đốt lửa cảnh báo, trong giây lát, tin tức lan truyền hàng trăm dặm. Không biết Dương Quá bố trí như thế để làm gì? Món quà thứ hai của hắn quyết không chỉ là cảnh bắn pháo hoa vừa rồi”. Bèn phân phó đệ tử Cái Bang bày tiệc thết đãi huynh đệ họ Sử và Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ.

Rượu vừa rót, bỗng nghe từ rất xa ở mạn bắc vọng về tiếng ì ầm như sấm rền không ngớt, vì quá xa nên nghe âm ì.

Huynh đệ họ Sử và Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ nghe thấy âm thanh ấy thì cùng nhảy cẫng lên, reo to:

- Thành công rồi, thành công rồi!

Quần hùng ngơ ngác chưa hiểu. Đại Đầu Quỷ chỉ tay về phía bắc, nói to:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu!

Lúc này trời đã tối hẳn, chân trời phương bắc đỏ hồng lên.

Hoàng Dung vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nói:

- Nam Dương cháy lớn kìa!

Quách Tĩnh vỗ đùi reo to:

- Không sai, đúng là Nam Dương!

Hoàng Dung hỏi Phàn Nhất Ông:

- Xin được nghe cụ thể.

Phàn Nhất Ông nói:

- Đó là món quà thứ hai của Thần điều hiệp mừng sinh nhật Quách nhị cô nương, đốt cháy kho lương của hai mươi vạn đại quân Mông Cổ.

Hoàng Dung đã đoán được ba phần, nghe họ Phàn nói vậy, bất giác nhìn Quách Tĩnh cả mừng.

Nguyên đại quân Mông Cổ tiến xuống phía nam đánh thành Tương Dương, đặt kho lương ở Nam Dương, mấy năm trước đã xây dựng tại Nam Dương kho lương thảo rộng lớn, chở từ tứ xứ tới đây hàng muôn vạn斛 lúa mạch và các kho chứa cỏ khô. Tục ngữ có câu: “Đại quân chưa lên đường, lương thảo đã đi trước”. Lúa mạch là để nuôi sĩ tốt, cỏ khô để nuôi ngựa, là thứ sống còn của đại quân. Mông

Cổ vốn lấy kỵ binh làm lực lượng chính, cỗ khô càng không thể thiếu một ngày. Quách Tĩnh từng mấy lần đem binh tập kích Nam Dương, nhưng quan binh Mông Cổ phòng thủ nghiêm mật, cả mấy lần đều thất bại; không ngờ Dương Quá lại phóng hỏa thành công. Quách Tĩnh nhìn ánh hồng ở phương bắc bốc lên mỗi lúc một cao, thì lo ngại, hỏi Phàn Nhất Ông:

- Chư vị xuất thủ liệu có rút ra an toàn được không? Có cần chúng ta đi tiếp ứng hay không?

Phàn Nhất Ông nghĩ: “Quách đại hiệp không hỏi chiến quả, mà lo cho sự an nguy của tướng sĩ trước, quả nhiên nhân nghĩa hơn người”, nói:

- Đa tạ Quách đại hiệp quan hoài, Thần điều hiệp đã an bài từ sớm. Việc phóng hỏa đốt Nam Dương do hơn ba trăm cao thủ đảm nhiệm, như Thánh Nhân sư thái, Nhân Uy Tử, Trương Nhất Manh, Bách Thảo Tiên... Thiết nghĩ bọn võ sĩ Mông Cổ tầm thường chẳng đả thương nổi họ.

Quách Tĩnh chợt đại ngộ, nói với Hoàng Dung:

- Nàng nghe đó, Quá nhi triệu tập quần hào thì ra là để lập kỳ công này. Nếu không có rất nhiều cao thủ cùng ra tay, đâu dễ gì tiêu diệt hai ngàn quân Mông Cổ.

Phàn Nhất Ông lại nói:

- Chúng tôi thám thính, biết quân Mông Cổ định dùng hỏa pháo oanh tạc thành Tương Dương, các kho ngầm ở Nam Dương chứa đến mấy chục vạn cân hỏa dược. Cho nên khi chúng tôi ở đây bắn pháo hoa mừng sinh nhật, lưu tinh truyền tin, những cao thủ mai phục trong thành Nam Dương sẽ đồng thời ra tay, đốt kho hỏa dược trước, rồi mới đốt kho lương thảo. Sĩ tốt, ngựa chiến của đại quân Mông Cổ phen này cứ gọi là chết đói.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung nhìn nhau, thâm kinh hãi. Hai vợ chồng từng theo Thành Cát Tư Hãn tây chinh hai năm, từng chứng kiến quân Mông Cổ dùng hỏa pháo đánh thành, uy thế đúng là như đá lăn núi lở.

Vì hỏa dược và thiết pháo không dễ chế tạo, nên mấy phen đánh thành Tương Dương, quân Mông Cổ chưa sử dụng hỏa pháo. Lần này hoàng đế Mông Cổ thân chinh ngự giá, tất có vũ khí lợi hại nhất để công thành. Nếu không có Dương Quá đốt kho hỏa dược của địch, quân dân thành Tương Dương khó tránh gặp đại họa. Hai vợ chồng

lại nghĩ: “Tiêu diệt hai thiên nhân đội dĩ nhiên làm giảm hẳn nhuệ khí quân địch, nhưng đốt kho hỏa dược và lương thảo mà địch tích trữ mấy năm ở thành Nam Dương, chỉ cần việc tiếp tế bị gián đoạn, quân địch không thể không lui binh. Chiến công này càng lớn lao”. Hai vợ chồng cùng luôn miệng đa tạ huynh đệ họ Sử và Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ.

Sử Bá Uy và Phàn Nhất Ông đều nói:

- Tiểu nhân chỉ phụng mệnh Thần điều hiệp hành sự, chạy đây chạy đó đôi chút, đâu có đáng để hai vị khen ngợi?

Lúc này tiếng hỏa dược cháy nổ vẫn ì ầm truyền lại, chỉ vì khoảng cách quá xa, nên nghe mơ hồ. Đột nhiên có mấy tiếng nổ lớn hơn, mặt đất hơi rung chuyển, Phàn Nhất ông vui mừng nói:

- Kho hỏa dược lớn nhất cũng cháy rồi.

Quách Tĩnh gọi huynh đệ họ Võ, nói:

- Hai người dẫn hai ngàn tay cung nổ đi đánh Nam Dương. Nếu thấy quân địch hàng ngũ chỉnh tề thì rút về; nếu thấy chúng hoảng loạn, thì thừa cơ bắn cung sát thương.

Võ Đôn Nhu và Võ Tu Văn vâng lệnh đi ngay.

Hai sự kiện vui mừng liên tiếp, quần hùng hoan hô rầm trời, uống rượu ăn mừng âm ì, người người đều ca tụng công đức lớn lao của Thần điều hiệp.

Quách Phù thấy chồng mình vô địch quần hùng, giành được chức vị bang chủ Cái Bang, hiển lộ tài nghệ rõ ràng trước hào kiệt thời nay, ai ngờ lại có mấy sự kiện trên. Dương Quá người chưa đến, đã lấn át hết uy phong của chồng nàng. Tuy việc tiêu diệt hai thiên nhân đội quân Mông Cổ, đốt kho hỏa dược và lương thảo thành Nam Dương là tin vui, nhưng nàng không khỏi buồn, lại nghe huynh đệ họ Sử và Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ bảo đây là hai món quà của Dương Quá mừng sinh nhật của muội tử, rồi mười chữ chúc thọ bằng pháo hoa trên trời, càng làm cho nàng lu mờ đi trước mắt quần hùng. Nàng nghĩ: “Dương Quá hận ta chém mất cánh tay của hắn, cho nên mới cố ý làm mất thể diện của ta!” Nghĩ đến đây, nàng càng tức giận.

Lương trưởng lão và Gia Luật Tề, Quách Phù ngồi cùng mâm, thấy người người cao hứng hồ hởi, Quách Phù lại mặt nặng mày nhẹ, Lương trưởng lão nghĩ một chút, đã hiểu ra lý do, bèn cười, nói:

- Lão phu thật quá hồ đồ, vui quá đến nỗi quên cả đại sự trước mắt.

Rồi nhảy lên đài cao, nói bằng giọng sang sảng:

- Thừa các vị anh hùng, quân Mông Cổ bị hai thất bại liên tiếp, chúng ta tất nhiên hết sức vui mừng. Nhưng còn một việc đáng mừng không kém, vừa nãy Gia Luật đại gia đã hiển thị võ công thượng thừa, người người khâm phục. Vậy Cái Bang chúng ta cử Gia Luật đại gia làm bang chủ bốn bang. Các vị anh hùng thiên hạ có ai không phục chăng? Đệ tử bốn bang, ai có dị ngôn hay chăng?

Lương trưởng lão hỏi liền ba lần, bên dưới không ai lên tiếng. Lương trưởng lão nói:

- Vậy xin mời Gia Luật đại gia thượng đài.

Gia Luật Tề nhảy lên đài cao, ôm quyền hướng xuống bên dưới thi lễ, đang định nói vài lời khiêm tốn “vô đức bất tài”, bỗng bên dưới có người nói:

- Hãy khoan, tiểu nhân có một câu, đánh bạo thỉnh giáo Gia Luật đại gia.

Gia Luật Tề dừng lại, thấy người nói từ trong đám đệ tử Cái Bang đứng dậy, bèn ôm quyền, hỏi:

- Không dám, xin cứ nói!

Người kia nói lớn:

- Lệnh tôn của Gia Luật đại gia làm Tể tướng Mông Cổ, lệnh huynh cũng từng làm quan to, tuy đều đã qua đời, nhưng Cái Bang chúng tôi đối địch với Mông Cổ, trọng nhiệm bang chủ bốn bang, Gia Luật đại gia há có thể gánh vác?

Gia Luật Tề nói:

- Tiên phụ Sở Tài bị hoàng hậu Mông Cổ hạ độc mà chết, tiên huynh Gia Luật Tấn bị dương kim hoàng đế Mông Cổ giết hại, tại hạ với bạo chúa Mông Cổ quả có mối thù bất cộng đái thiên.

Người kia nói:

- Tuy nói vậy, song cái chết của lệnh tôn còn nhiều ám muội, chuyện hạ độc chỉ là đồn đại, chưa nghe tin xác thực. Lệnh huynh phạm pháp, đáng tội chết, mối thù ấy không báo cũng chẳng sao. Còn mối thù lớn của bốn bang chưa trả...

Quách Phù nghe gã kia xuất ngôn châm chọc chồng nàng, không nhin được thêm, liền quát:

- Người là ai mà dám hồ ngôn loạn ngữ. Có gan thì thượng đài mà nói.

Gã kia ngựa mặt cười to, nói:

- Hay, hay, hay! Bang chủ chưa lên ngôi, bang chủ phu nhân đã hiển lộ uy phong.

Cũng chẳng biết gã di chuyển cước bộ thế nào, mà thoát một cái đã đứng tại đài khải. Quần hùng thấy gã hiển lộ khinh công như vậy, đều kinh ngạc: “Kẻ có khinh công cao siêu này là ai vậy?” Mấy ngàn con mắt đều dồn vào người ấy.

Chỉ thấy gã mặc bộ hắc y rách rưới, tay cầm một cây thiết trượng to bằng bắp tay, đầu tóc rối bù, nước da bủng beo, mặt đầy các vết sẹo lồi lõm, lưng đeo năm cái túi, thì ra là một đệ tử năm túi. Cái Bang vốn hiếm có ai tương mạo tuấn nhã, nhưng người này xấu xí quá chừng. Bang chúng Cái Bang biết gã tên là Hà Sư Ngã, tính vốn ít nói, bảo gì làm nấy, mười mấy năm nay chăm chỉ hiền lành, cho nên được thăng dần lên đệ tử năm túi, còn võ nghệ thì thấp kém, tài trí thấp hèn, không một ai kính trọng gã; đều cho rằng gã lên tới địa vị đệ tử năm túi là đã cực hạn, ai ngờ một kẻ tầm thường như gã đột nhiên lại lên tiếng chất vấn Gia Luật Tề trước mặt quần hùng, còn thể hiện võ công cao đến bất ngờ, nên đều nghĩ: “Cái gã Hà Sư Ngã này học lỏm được một thân công phu bao giờ thế không biết?”

Hà Sư Ngã tuy là kẻ bình thường, nhưng tương mạo quá xấu xí khiến người ta gặp một lần khó quên, cho nên Gia Luật Tề cũng biết gã, bèn ôm quyền, nói:

- Không biết Hà huynh có cao kiến gì, muốn nghe chỉ giáo.

Hà Sư Ngã cười khẩy, nói:

- Hai chữ “chỉ giáo” thật chẳng dám nhận. Tiểu nhân có hai việc chưa rõ, nên mạo muội lên đây để hỏi.

Gia Luật Tề nói:

- Là hai việc gì?

Hà Sư Ngã nói:

- Việc thứ nhất, việc bàn giao từ bang chủ cũ sang bang chủ mới của bốn bang xưa nay vẫn lấy Đả cầu bồng làm tín vật, Gia Luật đại gia hôm nay muốn làm bang chủ, có biết vật chí bảo của bốn bang là cây Đả cầu bồng hiện giờ ở đâu hay không? Tiểu nhân rất mong được biết.

Lời này nói ra, bang chúng Cái Bang đều nghĩ: “Câu hỏi này học búa thật!” Gia Luật Tề nói:

- Lỗ bang chủ mất mạng bởi tay kẻ gian, cây Đả cầu bồng cũng bị kẻ gian lấy đi mất. Đó là kỳ sỉ đại nhục của bốn bang, phàm ai là đệ tử bốn bang, đều có trách nhiệm đoạt lại chiếc gậy đó.

Hà Sư Ngã nói:

- Việc thứ hai tiểu nhân chưa rõ, muốn hỏi: mối thù lớn của Lỗ bang chủ rốt cuộc có trả hay không trả?

Gia Luật Tề nói:

- Lỗ bang chủ bị Hoắc Đô sát hại, ai cũng biết vậy, hào kiệt đương thế ai cũng bi phẫn. Có điều nhiều ngày tìm kiếm, vẫn chưa biết tên gian tặc Hoắc Đô ở đâu; đây là một yếu vụ của bốn bang, chúng ta đều phải đi khắp chân trời góc biển, cũng phải tìm cho ra tên gian tặc Hoắc Đô, trả thù cho Lỗ bang chủ.

Hà Sư Ngã lạnh lùng nói:

- Thứ nhất, Đả cầu bồng còn chưa đoạt lại được. Thứ hai, hung thủ sát hại tiền bang chủ còn chưa tìm ra. Hai việc lớn chưa làm, lại đòi làm bang chủ, như vậy có nóng vội quá chăng?

Mấy câu này lẽ chính từ nghiêm, Gia Luật Tề không biết đối đáp thế nào.

Lương trưởng lão nói:

- Lời của Hà lão đệ nói cũng có lý. Nhưng mấy chục vạn đệ tử bốn bang trải khắp thiên hạ, không thể không có người cầm chịch; còn việc tìm vật chí bảo và truy tìm hung thủ, càng không thể bảo làm là làm. Phải có người chủ trì mới có thể hoàn tất hai việc lớn này. Chúng ta lập ngay vị tân bang chủ, chính là vì thế.

Hà Sư Ngã lắc đầu, nói:

- Lương trưởng lão nói quá sai, có thể gọi là đảo ngược nhân quả, gốc ngọn.

Lương trưởng lão là người đứng đầu bốn vị trưởng lão Cái Bang, sau khi bang chủ chết càng phải được tôn trọng; gã đệ tử năm túi lại dám cả gan nói năng vô lễ trước mặt mọi người. Lương trưởng lão tức giận nói:

- Lời của lão phu sai thế nào?

Hà Sư Ngã nói:

- Theo ý đệ tử, người nào có thể đoạt lại cây Đả cầu bồng, người nào giết được tên gian tặc Hoắc Đô, trả thù cho Lỗ bang chủ, chúng ta sẽ cử người ấy làm bang chủ. Còn như hôm nay, ai võ công cao nhất,

thì người ấy được làm bang chủ; giả dụ Hoắc Đô bỗng nhiên đến đây, võ công lại cao hơn Gia Luật đại gia, chẳng lẽ chúng ta phải cử hắn làm bang chủ hay sao?

Câu nói này khiến quần hùng cứ đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy hết sức có lý.

Quách Phù từ bên dưới nói lên:

- Hồ thuyết bát đạo. Võ công của Hoắc Đô làm sao thắng được Gia Luật đại gia?

Hà Sư Ngã cười khẩy, nói:

- Gia Luật đại gia võ công tuy mạnh, nhưng cũng chưa phải là vô địch thiên hạ. Tiểu nhân chỉ là đệ tử năm túi của Cái Bang, chưa chắc đã thua Gia Luật đại gia.

Quách Phù đang tức gã nói năng vô lễ, nghe gã tự nguyện động thủ thì không còn gì bằng, bèn gọi:

- Tê ca, hãy giáo huấn cho tên cuồng đồ kia một trận.

Hà Sư Ngã lạnh lùng nói:

- Sự vụ của bốn bang xưa nay là do bang chủ xử lý, bốn đại trưởng lão có quyền xử lý, bang chủ phụ nhân thì không có quyền. Đừng nói Gia Luật đại gia còn chưa làm bang chủ, dù có làm rồi đi nữa, Gia Luật phụ nhân cũng không được phép mắng mỏ chỉ trích đệ tử trước mặt mọi người, phải vậy không?

Quách Phù đỏ bừng cả mặt, chỉ nói:

- Người...nhà người...

Hà Sư Ngã không thèm lý đến nàng, quay sang nói:

- Lương trưởng lão, nếu đệ tử thắng Gia Luật đại gia, thì chức bang chủ thuộc về đệ tử, phải vậy không? Hay là chờ có ai đoạt bổng giết thù, bấy giờ sẽ cử người ấy làm bang chủ?

Lương trưởng lão thấy gã càng lúc càng ngông cuồng, thì nộ khí dâng lên ngực, nói:

- Bất luận người nào thắng được quần hùng đều có thể làm bang chủ, sau đó nếu không đoạt bổng giết thù, sẽ phải hổ thẹn về chức vị đang nắm giữ. Gia Luật đại gia nếu làm bang chủ, hai việc lớn ấy không thể không làm. Nhưng nếu không thắng Hà huynh đệ, làm sao có thể đảm đương chức bang chủ?

Hà Sư Ngã nói to:

- Lương trưởng lão nói chí lý, tiểu nhân xin lĩnh giáo Gia Luật

đại gia trước, rồi sẽ đi đoạt bổng giết thù.

Ngụ ý là gã nắm chắc chín phần mười sẽ đánh bại Gia Luật Tề.

Gia Luật Tề vốn hành sự ổn trọng, nhưng nghe câu nói của Hà Sư Ngã cũng không khỏi tức giận, nói:

- Tiểu đệ tài sơ học thiểu, vốn không dám đảm đương trọng nhiệm bang chủ. Hà huynh chịu chỉ giáo thì quá hay.

Hà Sư Ngã nói:

- Nói hay, nói hay lắm!

Đoạn gã cầm cây thiết trượng xuống sàn đài, vù một cái, tung chưởng đánh Gia Luật Tề. Lực đạo của chưởng này tựa hồ không thật mạnh, nhưng tầm bao quát phải tới cả một trượng vuông. Lương trưởng lão chưa kịp lùi ra, bị chưởng lực quạt nóng rát cả mặt, vội nhảy sang một bên.

Gia Luật Tề không dám coi thường, tay trái giơ lên, tay phải sử chiêu “Thám tàng nhược hư”, sử dụng chiêu số của bảy mươi hai lộ “Không Minh quyền”.

Hai người quyền lai cước vãng, bắt đầu tỷ thí trên đài cao. Lúc này sắp đến giờ Tuất, ánh trăng không sáng lắm, mười mấy cây đuốc lớn được đốt ở bốn phía đài cao, quần hùng bên dưới nhìn rõ môn một cuộc đấu của hai người. Hoàng Dung xem hơn mười chiêu, thấy Gia Luật Tề chưa chiếm được thượng phong, quan sát kỹ võ công của Hà Sư Ngã, không nhận biết gia số thế nào; quyền cước, chiêu thức của gã hết sức tạp loạn, song công lực rất thâm hậu, tối thiểu cũng có bốn chục năm cần tu khổ luyện, nghĩ thầm: “Mười một mươi hai năm nay, trong danh sách Cái Bang có thấy tên Hà Sư Ngã từng bước thượng thăng nhờ chuyên cần, chưa nghe ai nhắc tới võ công của hấn, nhưng nhìn thân thủ của hấn, quyết không phải hấn mới tiến mạnh gần đây mà nhờ sự kỳ ngộ nào đó. Bao lâu nay hấn giấu mình trong bang, không lẽ là để dành cho ngày hôm nay?”

Đấu đến năm chục chiêu, Gia Luật Tề dần dần kinh hãi, bất luận mình biến chiêu thế nào, đối phương cũng đều ung dung hóa giải, thật là cường địch bình sinh hiếm thấy; song hấn lại không thừa thế tấn công, tựa hồ hấn chỉ định tiêu hao nội lực của chàng, rồi mới dồn sức công kích vậy.

Gia Luật Tề tối nay đã đấu với nhiều người, nhưng trừ Lam Thiên Hòa ra, các đối thủ khác đều không đáng kể, nên chàng chưa bị hao tổn nhiều lực khí, thấy Hà Sư Ngã thân pháp phiêu hốt bất định,

song quyền của chàng đột nhiên biến thành song chưởng, sấn lên công kích. Thuật song thủ hổ bác của Chu Bá Thông không phải ai cũng học được; Gia Luật Tề tuy là cao đồ nhập thất của Chu Bá Thông, cũng không học được môn công phu kỳ lạ ấy; nhưng võ công chính tông Huyền môn của phái Toàn Chân thì Gia Luật Tề nắm vững đến chín phần mười, lúc này chàng đem ra thi triển, thấy ngọn lửa của mười mấy cây đuốc quanh đài đều dạt cả ra phía ngoài; chỉ riêng điều đó đủ biết chưởng lực mạnh mẽ biết chừng nào. Dưới ánh đuốc, hai người trên đài quyền chưởng múa lượn, hình ảnh qua lại lúc chờn vờn, lúc quyết liệt.

Hoàng Dung hỏi Quách Tĩnh:

- Tĩnh ca ca có biết gia số của người này thế nào không?

Quách Tĩnh nói:

- Cho đến lúc này, y vẫn chưa để lộ võ công bản môn, chúng tớ y cố giấu giếm lai lịch; đấu thêm bảy, tám chục chiêu, Tề nhi dần dần thắng thế, bảy giờ nếu y không nhận thua, sẽ phải bộc lộ chân tướng.

Lúc này hai người càng đấu càng nhanh, thoáng chốc đã thay nhau công thủ năm chục chiêu, rồi bảy, tám chục chiêu, quả nhiên như Quách Tĩnh dự đoán, chưởng phong của Gia Luật Tề đã chụp lên toàn thân đối phương. Quách Tĩnh và Hoàng Dung chăm chú quan sát Hà Sư Ngã, biết y trong tình cảnh này nếu không sử dụng bản lĩnh nội gia, mà cứ chống đỡ bằng võ công bàng môn tạp phái, ắt sẽ đại bại. Gia Luật Tề cũng đã nhận ra điểm này, chưởng lực dần dần gia tăng, nhưng không mạo hiểm tấn công, chỉ duy trì thế chủ động.

Thấy Hà Sư Ngã đã không thể không biến chiêu, đột nhiên y cùng phát mạnh hai ống tay áo, một luồng kinh phong thổi mạnh, mười mấy cây đuốc quanh đài bật đi, chập chờn rồi tắt phụt. Quần hùng thấy tối sầm, chỉ nghe Gia Luật Tề và Hà Sư Ngã cùng hét to, hích một cái, có người từ trên đài ngã xuống đất. Hà Sư Ngã cười phá lên ha ha trên đài. Mọi người kinh ngạc, không ai lên tiếng, chỉ nghe tiếng cười đắc chí của Hà Sư Ngã.

Lương trưởng lão nói:

- Đốt đuốc lên!

Hơn chục đệ tử Cái Bang chạy lên đốt đuốc sáng, mọi người thấy Gia Luật Tề đứng dưới đài, má bên trái máu chảy ròng ròng từ vết thương to bằng miệng chén. Hà Sư Ngã chìa bàn tay trái, cười khẩy, nói:

- Hảo thiết giáp, hảo thiết giáp!

Bàn tay gã đỏ lôm máu tươi.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung nhìn nhau, biết Quách Phù đã đưa áo giáp lông nhím cho chồng mặc, nên khi Hà Sư Ngã đánh trúng một chưởng, bàn tay lập tức bị thương vì lông nhím đâm vào. Nhưng Gia Luật Tề bị thương vào má trái và ngã xuống khỏi đài như thế nào, thì trong đêm tối không thể nhìn được.

Nguyên Hà Sư Ngã đúng lúc ác đấu, đột nhiên sử dụng công phu “Đại phong tụ” làm tắt ngấm mười mấy cây đuốc quanh đài. Gia Luật Tề sững lại, vội vỗ ra một chưởng bảo vệ phía trước, bỗng cảm thấy ngón tay lạnh ngắt vì chạm vào một thứ thiết khí gì đó, lập tức biết đối phương đánh lâu không thắng đã giở gian kế, trong bóng tối rút binh khí ra đánh trộm. Chàng tuy tay không, cũng không sợ đối phương có binh khí, liền thi triển “Đại cầm nã thủ” để đoạt binh khí của đối phương, vạch mưu gian của đối phương trước mặt quần hùng. Chàng sử chiêu “Xảo thủ bát đả”, đến cách Hà Sư Ngã hai thước thì lật cổ tay một cái, đã chộp được cán binh khí đối phương. Tả chưởng liền đánh thẳng tới mặt Hà Sư Ngã, như thế gã không thể không buông binh khí.

Trong bóng tối, Hà Sư Ngã quả nhiên nghiêng đầu né tránh, buông ngón tay. Gia Luật Tề đoạt lấy binh khí. Đúng lúc ấy, má trái của chàng đau nhói lên, rồi hự một cái, ngực chàng lại trúng chưởng, chàng đứng không vững, bị văng khỏi đài. Chàng không ngờ binh khí của đối phương rất kỳ quặc, có gài cơ quan bên trong, đứt thành hai đoạn, đoạn trên bị chàng đoạt lấy, đoạn dưới lại bật lên đánh trúng má chàng, ngập vào nửa tấc, chạm xương, song không yếu hại; vì sát thủ của Hà Sư Ngã là dồn vào một chưởng. May mà Quách Phù cứ bắt chàng phải mặc thêm cái áo giáp lông nhím bên trong trường bào, cho nên chàng không bị tổn thương vì chưởng, trong khi Hà Sư Ngã lại bị chảy máu cả bàn tay.

Quách Phù thấy chồng bị rút đài, vừa sợ vừa tức, chạy lại trợ giúp. Lương trưởng lão thừa biết Hà Sư Ngã đã hành sự gian trá trong bóng tối, nhưng không có chứng cứ, đồng thời cả hai người đều bị thương chảy máu, cũng không thể trách riêng bên nào vì phạm lời dặn “chạm đến thì dừng”; xem ra hai người chỉ bị thương nhẹ, nhưng Gia Luật Tề bị rút khỏi đài, tức là đã thua trận này.

Quách Phù không phục, nói:

- Người kia sử dụng gian kế, Tề ca, hãy thượng đài tái quyết thắng bại với hắn!

Gia Luật Tề lắc đầu, nói:

- Hắn đã dùng trí thủ thắng, coi như đã thắng. Huống hồ xét về võ công, ta cũng chưa chắc thắng hắn.

Hoàng Dung vẫy vẫy tay, bảo Gia Luật Tề lại gần, xem đoạn binh khí mà chàng đoạt được, thấy là một thanh sắt dài năm tấc, nhất thời cũng chưa nghĩ ra trong võ lâm có ai sử dụng binh khí này.

Hà Sư Ngã vênh cái mặt xấu xí bủng beo, nói:

- Tại hạ tuy đánh thắng Gia Luật đại gia, nhưng chưa dám nhận chức Bang chủ. Cần phải tìm lại cây Đả cầu bổng, giết được Hoắc Đô đã, bấy giờ xin nghe các vị quyết định.

Mọi người nghe câu nói đó rất công bằng, thấy gã tuy thắng một cách ám muội, nhưng võ công thập phần cao cường, nghe gã nói xong, một số đệ tử Cái Bang vỗ tay hoan hô.

Hà Sư Ngã đứng ở đài khấu, ôm quyền thi lễ với mọi người, nói:

- Các vị anh hùng có ai muốn chỉ giáo, xin mời thượng đài.

Chữ “đài” vừa dứt, bỗng nghe Sử Bá Uy hét to một tiếng, năm trăm con mãnh thú ở bốn phía sân bãi liền đứng dậy cùng gầm lên. Chỉ riêng tiếng gầm của sư tử và mãnh hổ đã đầy uy lực, huống hồ cả năm trăm con mãnh thú cùng gầm rống một lúc. Thanh âm y như núi lở, chỉ thấy bụi cát bốc lên trên sân bãi, chén bát trước mặt quần hùng va vào nhau lạnh canh không dứt.

Trong tiếng gầm của mãnh thú, huynh đệ họ Sử và Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ cùng lao tới bên đài cao, rút binh khí ra vây quanh đài.

Rồi ở lối vào bãi, có đuốc sáng bùng, tám người giơ cao đuốc, nói to:

- Thần điều hiệp có món quà thứ ba mừng sinh nhật Quách nhị cô nương.

Họ nói xong trong chớp mắt đã vọt tới trước mặt Quách Tương, cả tám người cùng hiển lộ khinh công thượng thừa. Bốn người đi giữa mỗi người một tay khiêng một cái bao tải lớn, xem chừng món quà thứ ba ở trong chiếc bao tải kia.

Tám người cúi mình thi lễ với Quách Tương, tự báo tính danh, quần hùng nghe thấy đều kinh ngạc, nguyên lai vị thứ nhất là một lão hòa thượng, phương trượng chùa Phật Quang ở Ngũ Đài sơn, tên Đàm

Hoa đại sư là người lừng danh ngang với phương trượng Thiếu Lâm tự Thiên Minh thiền sư, các vị còn lại như Triệu lão tước gia, Lung Á đầu đà, chưởng môn phái Côn Luân Thanh Linh Tử, đều là bậc tiền bối lừng lẫy tiếng tăm trong giang hồ.

Quách Tương chưa biết danh tiếng các vị đó, đứng dậy đáp lễ, cười tươi như hoa, nói:

- Thật phiền các vị bá bá thúc thúc vất vả. Không biết trong này có món đồ chơi gì đây?

Bốn người khiêng túi cùng giật tay ra sau một cái, chiếc bao tải rách toạc thành bốn mảnh, lộ ra một vị hòa thượng trọc đầu.